

Budimo vjernici Pavlovog kova

Ivan Lovrenčević

BUDIMO VJERNICI
PAVLOVOG KOVA

Izdaju:

KRŠĆANI
Zagreb, 2012.

Besplatno izdanje

Sadržaj

1. IZAZOV	3
Jesmo li spremni za najavljeno duhovno drmanje? - Upitnik - Uzorak vjernika Novog saveza	
2. TEMELJI SPASENJA U KRISTU	7
Novo rođenje - Križ - Isusovo Gospodstvo - Isusovo ime - Posvećenje Duha	
3. VJERA	17
Radikalnost - Poslušnost - Nevidljivo područje - Duh vjere - Isusov vojnik	
4. SILA USKRSNUĆA	27
Živjeti kao što je Krist uskrsnuo od mrtvih - Spremnost na žrtvu - Otkrivenje - Jačanje nutarnjeg čovjeka - Mogućnosti djelovanja - Jakost u Gospodinu i Njegovoj silnoj moći	
5. PROPOVIJEDANJE EVANĐELJA	37
Službenici Duha ili slova - Tehnika utemeljena na Pismu - Čekati probudu ili propovijedati Evanđelje? - Sila Svetog Duha potvrđuje propovijedanje Evanđelja	
6. CRKVA NOVOG SAVEZA	49
Službe - Sastanak vjernika - Novčano davanje	
7. ZLA POSLJEDNJEG VREMENA	61
Ekumenizam - Materijalizam - Svetkovanje religioznih blagdana - Zabrana braka i hrane - Vanjski oblik pobožnosti	

IZAZOV

Jesmo li spremni za najavljeno duhovno drmanje?

*“Njegov je glas onda potresao zemlju, a sad ovo obećava:
'Ja ću još jednom potresti ne samo zemlju nego i nebo'.
Ovo 'jednom' znači da će se promijeniti uzdrmane stvari,
jer su stvorene stvarnosti, da ostanu one koje se ne mogu
uzdrmati.” (Hebrejima 12:26,27)*

Duhovno drmanje koje je Pismo proročki najavilo ostvaruje se kroz stoljeća. U našem vremenu ono se galopirajući bliži svom vrhuncu, drugom Kristovom dolasku. Kao što vidimo, gore spomenuti stihovi spominju stvarnosti koje se mogu i one koje se ne mogu promijeniti. Obje će biti podvrgnute duhovnom drmanju s različitim posljedicama. Upravo je spoznaja onoga što je promjenjivo ili nepromjenjivo presudan čimbenik duhovnog opstanka i konačne pobjede svakog vjernika. Stvarnosti koje će drmanje promijeniti jesu sva vjerska učenja, djelovanja i ustaljene vrijednosti neutemeljene na istini Božje riječi. Ona je duhovna stvarnost koja nikad ne može biti uzdrmana i promijenjena. David to ovako prikazuje: *“Dovijeka, o Jahve, ostaje tvoja riječ.”* (Psalam 119:89)

Proročka poruka ove knjige otkrit će nam u duhu što spada u promjenjive, a što u nepromjenjive stvarnosti koje se isprepliću u današnjim vjerskim učenjima i crkvenim djelovanjima. U jedno možemo biti sigurni. Ono što ćemo saznati neće nas ostaviti u stanju ravnodušnosti. Možda ćemo se naljutiti i podići još više ionako previsok zid sazdan od ljudskih učenja koja se uspješno skrivaju pod kršćanskim plaštom. Može se dogoditi i to da se poprilično uznemirimo i tako barem nakratko probudimo iz duhovnog sna izazvanog uspavankom crkvene religije. To će uzrokovati makar kratkoročno provjeravanje u svjetlu Pisma svih onih učenja i praksi koje prihvaćamo zdravo za gotovo, kao nedodirljive crkvene dogme.

Postoji i treća mogućnost koja je u svakom slučaju Božja volja za sve vjernike. Možemo izabrati bezuvjetnu poslušnost Kristu. To znači da ćemo prestati vjerovati i provoditi sva učenja za koja smo mislili da su biblijska, a zapravo nisu. Također, počeli ćemo vjerovati i provoditi u djelo učenja s kojima nismo bili upoznati, ili smo ih svjesno ili nesvjesno gurali u stranu iz bilo kojeg razloga. Najčešće zato što nisu bila naučavana i provedena u crkvama kojima pripadamo. Neka nam Sveti Duh pomogne u prepoznavanju stvarnog stanja u određenim područjima, kako bi uz Njegovu pomoć počeli mijenjati stvari u skladu s Božjom voljom i živjeti prema postavljenim mjerilima.

Upitnik

*“Sami sebe ispitajte jeste li u vjeri!
Sami sebe istražite! Ili ne poznajete sebe - ta Krist je u vama.
Ako ne, pokazujete se nevaljalima.”*
(2. Korinćanima 13:4)

Kako to da Pavao upućuje vjernike da sami sebe ispitaju jesu li u vjeri? Nije li to samo po sebi podrazumijevajuće? Odgovor na ovo složeno pitanje dijelom ovisi o tome što podrazumijevamo pod tim pojmom. To je uglavnom određeno duhovnim okruženjem u kojem prebivamo i učenjima koja su izgradila naše vjerske stavove. Smatramo li da je za prebivanje u vjeri dovoljno to što smo jednog dana u prošlosti prihvatili Isusa kao Spasitelja i Gospodina onda vrijedi ocjena da je svaki vjernik koji je to učinio u vjeri. Možda smo priznanju pridodali redovito čitanje Biblije, molitvu, davanje novčanih sredstava, prihvatljivo društveno ponašanje i crkveno članstvo. U tom slučaju isto vrijedi ocjena da svi vjernici koji to čine jesu u vjeri.

Međutim, ono što učenje Pisma podrazumijeva pod prebivanjem u vjeri nadilazi gore navedeno. To je osnovni razlog zašto se mnogi prije ili kasnije suočavaju s izazovom da se ispitaju jesu li u vjeri, iako cijeli život provode u čvrstom uvjerenju da su biblijski vjernici. Možda i sami spadamo u tu skupinu. Učinimo li to iskreno i bez zadržke, otkrit ćemo svoje stvarno duhovno stanje. U tom slučaju moguća je pojava iznenađujućih i bolnih saznanja, ali to je cijena spoznaje istine. Bolje da se s njom suočimo sad, nego onda kad za to bude prekasno. Odgovorimo li na sva ili većinu pitanja u upitniku potvrdno, tad bez ikakve dvojbe možemo biti sigurni da nismo u vjeri.

- ◆ Jesmo li u stanju mlakosti, hladnoće ili mrtvila, tako da nas uvijek netko mora poticati na pobožnost?
- ◆ Trpimo li poraze, iako smo pozvani biti pobjednici u Kristu?
- ◆ Dopuštamo li bolestima i slabostima da nam uništavaju tijelo ili dušu, opravdavajući takvo stanje kao Božju volju?
- ◆ Živimo li u strahu, nesigurnosti i sumnji?
- ◆ Robujemo li djelima grešne prirode?
- ◆ Tapkamo li u duhovnom mraku?
- ◆ Dajemo li prednost ljudskim učenjima na štetu Božje riječi?
- ◆ Kukamo li stalno da nam je crkva mlaka, hladna ili mrtva, iako životarimo u njoj nesprenni na promjenu?
- ◆ Ulazimo li u kompromis s duhom ovog svijeta, prihvaćajući bezbožna mjerila kako bismo izbjegli progon zbog Krista?

Bog želi da otkrijemo istinu o svom stvarnom duhovnom stanju. Ne zato da bi nas omalovažio ili ponizio. Njegova volja je da postanemo duhovno snažni u područjima gdje su vladali slabost i nemoć kako bismo bili u vjeri prema biblijskim mjerilima. Petar nas u prvoj poslanici potiče *“da se ponizimo pod moćnom Božjom rukom, kako bi nas uzvisio u svoje vrijeme”*. (5:6)

Uzorak vjernika Novog saveza

*“Ono što ste od mene naučili i primili,
što ste od mene čuli i na meni vidjeli,
to nastavite činiti, pa će Bog, izvor mira, biti s vama.”*
(Filipljanima 4:9)

Zašto trebamo biti vjernici Pavlovog kova? Nisu li u Novom savezu spomenuti i drugi apostoli, kao što su Petar, Barnaba, Ivan ili Jakov? Oni su također dali nemjerljiv doprinos širenju Evanđelja i razvoju Crkve. Njihove izjave će biti spomenute u knjizi, kao i od proroka Starog saveza koje je Pavao često citirao u poslanicama i Knjizi Djela. Ne postoji namjera uzdizanja Pavlovog učenja i službe na račun ostalih apostola. Ono što su nam ostavili u nasljeđe predstavlja jedinstvenu duhovnu objavu i poruku Crkvi u svim epohama. U ovoj knjizi ćemo staviti naglasak na Pavla zato što je on napisao trinaest poslanica vjernicima Novog saveza.

U Knjizi Djela opisano je njegovo obraćenje i djela vjere koja je učinio u službi propovijedanja Evanđelja i osnivanja crkava.

Isus Krist je graditelj svoje Crkve, duhovnog tijela ljudi rođenih od vode i Duha. Kao što znamo, Gospodin je uskrsnuo u tijelu (1. Korinćanima 15:20), a po vjeri dolazi živjeti u srca svojih sljedbenika (Efežanima 3:17). Njegovo djelovanje ostvarivalo se i danas se ostvaruje kroz ljude. Kristovi sljedbenici trebaju uzore koje će slijediti. Dakako, vrhovni autoritet je Gospodin Isus Krist i Njegova zemaljska služba.

*PAVAO JE UZORAK VJERNIKA NOVOG SAVEZA.
POGLEDAJMO NJEGOVO UČENJE I DJELOVANJE I SAZNAT ĆEMO
KAKO TREBA IZGLEDATI NAŠA DUHOVNOST I VJERSKI ŽIVOT UOPĆE.*

Jesmo li spremni prihvatiti izazov i postati vjernici Pavlovog kova? To nije jedna od, nego jedina mogućnost ispunjenja Božje volje u našem životu. Važno je da to odmah na početku shvatimo i prihvatimo. U tom slučaju ćemo biti u stanju primiti sve duhovne vrijednosti koje je apostol predano propovijedao i provodio u službi. Sve ono što ćemo otkriti i proučavati u nastavku knjige bit će utemeljeno isključivo na onome *“što smo od njega naučili, primili, čuli i na njemu vidjeli”*. Pogledajmo poziv koji nam je svima uputio: *“Zato me, zaklinjem vas, nasljedujte.”* (1. Korinćanima 4:16) Isti poticaj uočavamo i u jedanaestom poglavlju spomenute poslanice: *“Nasljedujte mene, kao što i ja nasljedujem Krista.”* (1) Grčka riječ *mimetes* koja je prevedena kao nasljedujte znači oponašati, povoditi se za kim, slijediti nekoga ili nečiji primjer, ugledati se u nekoga.

Drugo poglavlje

TEMELJI SPASENJA U KRISTU

Novo rođenje

*“Dakle, ako je tko u Kristu, on je novi stvor;
staro je nestalo, novo je, evo, nastalo.”
(2. Korinćanima 5:17)*

Pogledajmo u kakvoj okolnosti Pismo prvi puta spominje Savlovo ime: *“Svjedoci su odložili svoje haljine do nogu mladića koji se zvao Savao.”* (Djela 7:58) Odložene haljine smetale su religioznim Židovima za vrijeme mučkog ubojstva propovjednika Stjepana. Nemilosrdno su ga kamenovali zato što nisu mogli podnijeti istinu koju im je otvoreno propovijedao potaknut Svetim Duhom. Cijeli prizor promatrao je i mladić imenom Savao. Na početku osmog poglavlja vidimo *“da je Savao odobravao njegovo ubojstvo”*. On je bio religiozan Židov rodom iz Benjaminovog plemena, pripadnik farizejske sljedbe.

U govoru pred kraljem Agripom izjavio je: *“Ja sam stvarno nekad mislio da sam dužan djelom žestoko se suprotstaviti imenu Isusa Nazarećanina. To sam i činio u Jeruzalemu. Kao što sam osobno mnoge svete zatvarao u tamnice, pošto sam na to od velikih svećenika bio ovlašten, tako sam, kad su bili osuđivani na smrt, to odobravao. Po svim sinagogama prisiljavao sam ih, više puta kažnjavanjem da izgovaraju grdnje protiv Boga i u svom prekomjernom bijesu na njih progonio sam ih čak u tuđe gradove.”* (26:9-11) Iz njegovih riječi možemo izvući ovaj zaključak: životno poslanje bilo mu je uništiti i iskorijeniti Evanđelje iz židovskog naroda. Sredstvo postizanja tog cilja bio je progon Isusovih sljedbenika, kao i onemogućenje njihovog sastajanja i djelovanja: *“A Savao, koji je sveudilj disao prijeljnom ubojstva protiv Gospodinovih učenika, obratio se velikom svećeniku, te od njega zatražio pisma za sinagoge u Damasku, kako bi, ako ondje otkrije pripadnike ovog Puta, i ljude i žene, mogao svezane dovesti u Jeruzalem.”* (1,2) Preokret se počeo odigravati od sljedećeg stiha nadalje.

Promatramo li njegov slučaj isključivo iz ljudske perspektive Savao bi se teško mogao ubrojiti u budućeg Isusovog apostola kojem će biti povjerena odgovornost propovijedanja Evanđelja poganskom svijetu, osnivanja kršćanskih crkava i pisanja poslanica vjernicima za sve buduće epohe u kojima će Kristovo tijelo djelovati. Božji izbor ljudi uglavnom nam je teško razumjeti. Razmislimo objektivno, koliko od nas bi pokazalo prstom na čovjeka kao što je bio Savao i bez dvojbe reklo: "On je pravi čovjek za taj zadatak!" Čak su i mnogi jeruzalemski kršćani bili oprezni. Poučeni prethodnim vrlo neugodnim iskustvima nisu prihvatili zdravo za gotovo njegovo obraćenje i htijenje da se pridruži braći i sestrama u Kristu (Djela 9:26).

Savlovo obraćenje dogodilo se munjevito i neočekivano. Neposredno pred ulazak u Damask obasjala ga je svjetlost s neba. Nakon što je pao s konja čuo je glas: "*Savle, Savle, zašto me progoniš?*" (9:4) Dugo je Savao progonio Isusove sljedbenike, a u tom trenutku sreo je i čuo njihovog Zapovjednika. Nakon tog susreta više ništa nije bilo isto. U izvještaju je primjetno da su razmijenili samo nekoliko riječi. Savao je upitao: "*Tko si ti Gospodine?*", a Isus mu je odgovorio: "*Ja sam onaj koga ti progoniš.*" (5) Na kraju razgovora dobio je ovu uputu: "*A sad ustani i hajde u grad, i tu će ti se kazati što trebaš učiniti.*" (6)

Iako se prividno ništa značajno nije dogodilo, u Savlovojnutrini odigrala se korjenita duhovna promjena, upravo ono o čemu je Isus poučavao Nikodema, uglednog člana farizejske sljedbe kojoj je i Savao pripadao: "*Zaista, zaista, kažem ti, tko se ne rodi od vode i Svetog Duha, taj ne može ući u nebesko kraljevstvo.*" (Ivan 3:5) Savlov nutarnji čovjek oživljen je spasiteljskim djelovanjem Svetog Duha. Grešno, kameno srce religijom zaslijepljenog farizeja zamijenjeno je novim, mesnatim. Upravo je to Ezekiel prorokovao: "*Dat ću vam novo srce, u vas ću udahnuti novi duh! Izvadit ću iz vašeg tijela kameno srce i dat ću vam srce od mesa.*" (36:26) Postao je novi čovjek u Kristu, a život mu je bio radikalno promijenjen.

Pogledajmo apostolove riječi iz Druge poslanice Korinćanima: "*Dakle, ako je tko u Kristu, on je novi stvor, staro je nestalo, novo je, evo, nastalo.*" (5:17) Pavao je uvijek propovijedao osobno svjedočanstvo. Iz njegovog života nestale su sve stare stvari, mnoge od njih trenutno. Mržnja prema Isusu zamijenjena je ljubavlju prema Njemu. Želja za uništenjem Crkve pretvorena je u htijenje za njezinom izgradnjom i čuvanjem. Netrpeljivost prema kršćanima zamijenjena je ljubavlju i udruživanjem u bratsko zajedništvo. Nestajanje starog i nastajanje novog jest srž

poruke o novom rođenju. Upravo to trebamo uzeti u obzir pri prosudbi osobnog duhovnog stanja.

Tvrdimo li da smo novi ljudi u Kristu? Usporedimo svoje iskustvo s Pavlovim. Možemo li sa sigurnošću reći da je i u našem slučaju sve staro nestalo, a novo nastalo? Nemojmo krivo shvatiti kontekst Pavlovih riječi. To što smo rođeni od vode i Duha ne znači da smo trenutno postali savršeni. No, grijeh više nije sila koja vlada našim životom, nego smetnja koja se tu i tamo pojavi na putu spasenja. Bitno je da sjeme Božjeg života bude posađeno u nas. Žalosna je činjenica da postoje ljudi koji se pridružuju crkvama bez prethodne unutarnje promjene. Oni starom načinu života samo pridodaju Evanđelje. Previše starih stvari i dalje obilježava njihov život, a novih nema ni u tragovima. Stanje se ne mijenja ni nakon nekoliko godina.

*MI NE BISMO SMJELI VARATI SEBE, DRUGE LJUDE, A KAMOLI BOGA.
KRISTOVA SPASITELJSKA SILA NIJE SE PROMIJENILA.
BILA JE MOĆNA U PAVLOVO VRIJEME, A ISTA TAKVA JE I DANAS.*

Pobožnost, dobra djela i plemenite namjere bilo kojeg vjerskog predznaka nemaju snagu ukoliko ne proizlaze iz srca obnovljenog djelovanjem Svetog Duha. Budimo oprezni s tim! Crkveni humanizam presvučen duhovnim ruhom jest udobna tamnica neobnovljenog srca. Pavao u šestom poglavlju Poslanice Galaćanima naglašava da ništa ne može zamijeniti stvaranje novog čovjeka: *“Uistinu, ne vrijedi ni obrezanje ni neobrezanje, nego novi stvor.”* (15)

Križ

“Bez sumnje, propovijedanje o križu ludost je za one koji propadaju, a za nas koji se spašavamo je Božja sila.”
(1. Korinćanima 1:18)

Isusovo djelo na križu može biti pretvoreno u crkveni ukras bez spasiteljske sile. Kako dolazi do toga? Propustom u razumijevanju i djelotvornoj primjeni onoga što je Isus učinio za nas. Čuju li ljudi samo suhoparnu obavijest o povijesnom događaju Kristovog raspeća na križ, tad ne bivaju osvjedočeni Božjim Duhom, ne kaju se za grijeha i ostaju nepromijenjeni. Stare vrijednosti i dalje ostaju ukorijenjene u njihovim razmišljanjima, stavovima i odlukama. Staro mora nestati tako što

križ postaje spasiteljska sila u životu. Nažalost, on uglavnom služi kao prva pomoć tzv. tjelesnim vjericima kad zapadnu u nevolje. Takav zanemarujući odnos prema križu trebamo mijenjati. On treba postati dnevni izvor snage i pobožnosti. Ovako treba izgledati naše dnevno priznanje: "Isuse, danas ću živjeti prema svemu onom što si učinio za mene na križu!"

Pavlovo učenje o djelovanju križa ne zaustavlja se na oproštenju grijeha koje primamo vjerom u Krista. Mi moramo naučiti kako ustrajno hodati u pobjedi nad djelima starog čovjeka. Možda je upravo ovo točka na kojoj redovito zapinjemo u vjerskom životu. Pokušavamo svoje najbolje, ali ne uspijevamo. Nemojmo se obeshrabriti zato što je i Pavao bio u našoj koži: "Ja, naime, znam da nikakvo dobro ne stanuje u meni, to jest u mom tijelu. Zaista, htjeti dobro jest u mojoj moći, ali nije učiniti ga, budući da ne činim dobro koje hoću, nego činim zlo koje neću." (Rimljanima 7:18,19) Zapazimo misao koja se provlači njegovim riječima. Naglasak je na tome da ima moć htjeti dobro, ali nema učiniti ga. Na toj točki nastupa Spasitelj! Kad bismo imali moć učiniti dobro, On nam uopće ne bi bio potreban. Mnogobrojni padovi u grijeh i ostanak u slabosti potvrđuju nam da u svojoj snazi ne možemo prekinuti zatvoreni krug grijeh - priznanje - grijeh u kojem se godinama beznadno vrtimo.

Naš neprijatelj zove se stari čovjek i njegova zla djela. Pavao kaže: "Ovo znamo: naš je stari čovjek razapet zajedno s Isusom da se uništi ovaj grešni čovjek, tako da više ne robujemo grijehu, jer tko je mrtav, slobodan je od grijeha." (Rimljanima 6:6) Isus je slomio silu starog čovjeka na križu. Mi bijemo bitku čiji je ishod poznat. Radosnog srca trebamo reći vjerom: "Isus je to učinio upravo zato što ja ne mogu! Ovog trenutka to me oslobađa od grijeha! Slobodan sam u Njemu!" Ovako bi trebao izgledati daljnji slijed događaja: "Tako i vi smatrajte sebe mrtvima grijehu, a živima Bogu u Kristu Isusu!" (11) Koliko bi vjernika već ušlo u pobjedu nad grijehom kad bi počeli primjenjivati Isusovo djelo na križu?

*PRISVOJIMO NA OSOBNOJ RAZINI PAVLOVU PORUKU:
"MRTVI SMO GRIJEHU, A ŽIVI BOGU U KRISTU ISUSU."*

Križ je spasiteljska sila i u obračunu s posljedicama grijeha. Potpuna pobjeda nad grijehom uključuje i uništenje njegovih posljedica u životu vjernika. O tome Pavao uči u Poslanici Galaćanima: "Krist nas je oslobodio od prokletstva Zakona, postavši proklet umjesto nas - stoji naime pisano: 'Proklet je svaki koji visi na drvetu!'" (3:13) Prokletstva Zakona opisana su u

dvadeset osmom poglavlju Knjige Ponovljenog zakona. Ovo je njihov sažet popis: uništenje svake vrste djelovanja, imovine, braka, otuđeni potomci, stalni porazi, podređen položaj u svakoj okolnosti, robovanje, neplodnost, teške, dugotrajne i neizlječive bolesti, nemir, strah, nesigurnost i dr. Nije li strašno kad crkvena religija uvjerava ljude da mogu biti bolesni na Božju slavu? Kako će nevjernici dobiti vjeru u silu Kristovog križa ukoliko ne vide njegovo spasiteljsko djelovanje u životima ljudi koji ispovijedaju vjeru? Ne smijemo biti negativni fundamentalisti koji uče da je grijeh biti bolestan. Zato se ni u kojem slučaju ne smije osuđivati bolesne vjernike ili izazivati u njima osjećaj manje vrijednosti. Bog nas voli i prihvaća u takvom ili sličnom stanju.

Ipak, moramo se iskreno zapitati: “Kakvu poruku šaljemo nevjernicima ukoliko smo okovani bilo kakvom vrstom prokletstva?” Mi ne smijemo biti ravnodušni na naše stanje. Imamo odgovornost prema Kristu koji je na križu trpio kako bi ono u trenutku spasenja moglo biti promijenjeno na Božju slavu. Svako prisutno prokletstvo onnesposobljava nas u duhovnom razvoju. Ovako će postupiti svatko tko želi biti vjernik Pavlovog kova: “Sve do danas sam oklijevao promijeniti stvari i bio ravnodušan, ali od sad više neću! Vjerom ću se boriti protiv prokletstva i ostvariti blagoslov u Kristu!”

Isusovo Gospodstvo

“Ako svojim ustima priznaješ Isusa Gospodina i vjeruješ srcem da ga je Bog uskrsnuo od mrtvih, bit ćeš spašen.”
(Rimljanima 10:9)

Priznamo li Isusovo Gospodstvo na biblijski način onda to ne ostaje neprimjetno u očima vidljivog i nevidljivog svijeta. U Pavlovom slučaju svakako nije. Sva njegova vjerska djela govore tome u prilog. Što zapravo znači priznati Isusovo Gospodstvo? Pogledajmo Njegovo upozorenje: “*Neće svaki koji mi govori: 'Gospodine! Gospodine!' ući u nebesko kraljevstvo ...*” (Matej 7:21) Obratimo pozornost na spomenutu negaciju. Upotrijebljeni izraz “*... neće svaki koji mi govori ...*” pokazuje nam da postoje ljudi koji Isusovo Gospodstvo ispovijedaju s ispravnim duhovnim razumijevanjem, kao i oni kojima to nije ništa više od suhoparne, protokolarne izjave, bez duhovnog značenja i spasiteljske sile.

Skupina s ispravnim duhovnim razumijevanjem ispunjava uvjet izrečen u drugom dijelu stiha: “... nego onaj koji izvršava volju mog nebeskog Oca.” Čovjek koji priznaje Isusa kao Gospodina mora izvršavati Očevu volju. U suprotnom, Isus ne može biti njegov Gospodin. Kao što znamo, Krist dolazi vladati. Priznanjem Isusovog Gospodstva, mi Njemu dragovoljno predajemo vlast nad našim životom. Možda spadamo u skupinu ljudi koji stalno mole: “Isuse, zavladaј u našem životu!” ali se to unatoč upućenim vapajima ne događa. Umjesto zdravlja, spoznaje, otkrivenja, mudrosti i vjerske djelotvornosti, vladaju neznanje, nerazumijevanje, nerazumnost, tromost i neplodnost.

Pavao jamči da će čovjek koji priznaje Isusovo Gospodstvo biti spašen u svakom području života. To se mora dogoditi učini li se duhovno ispravno. Nažalost, nevolje nastaju i ostaju u ljudskom životu kad se to ne učini ispravno. Prema Pavlovom učenju, “*svi oni koji primaju izobilje milosti i dar pravednosti vladaju u životu po jednom - Isusu Kristu*”. (Rimljanima 5:17) Lijepo je i u svakom slučaju poželjno pjevati kršćanske pjesme koje proslavljaju Krista Kralja. Od toga je još poželjnije znati kako On ostvaruje vlast u našem životu. Onda će i ono što pjevamo imati duhovnu vjerodostojnost i utjecaj na nevjernike. Krist vlada u suradnji s našom vjerom, a ona dolazi i nastaje slušanjem Njegove riječi. Zemaljske vlade, predsjednici ili kraljevi vladaju primjenom ustava i zakona države kojoj su na čelu. Oni imaju državne službe (ministarstva) koje im u tome pomažu. Naša uloga vjernika slična je tome. Krist je naš Predsjednik! On nam daje svoj zakon (Pismo) i poziva nas da surađujemo u njegovoj provedbi. Shvatimo li jednostavnost tog učenja vrlo brzo ćemo uspostaviti Kristovu vlast u područjima gdje trpimo neprijateljsko ugnjetavanje. Sve što trebamo je Božja riječ.

*ONOG TRENUTKA KAD NAM JE SVETI DUH OŽIVI U SRCU
TREBAMO JE POČETI PRIMJENJIVATI VJEROM.*

To znači da moramo odlučno ući u područje gdje neprijatelj vlada i vjerom reći istinu Božje riječi. Taj potez odgađamo dugi niz godina, ali došlo je vrijeme da ga poduzmemo. Kako bismo imenovali poraz u kojem živimo? Slabost, bolest, zarobljenost, nemir, kukavičluk, nesigurnost, neodlučnost, kolebanje, tjelesnost, sumnja ili nevjera? Postanimo vjernici Pavlovog kova! Njegovo vjersko geslo glasi: “Slušam Božju riječ i izvršavam je!” Da, mi moramo postati izvršitelji Božje riječi, a ne samo njeni slušatelji koji zavaravaju sami sebe (Jakov 1:22). Pavao je revno i ustrajno uspostavljao Isusovo Gospodstvo u svim područjima svog

života. Svaki put kad bi neprijatelj pokucao na vrata njegovog srca dočekao bi ga ovakav natpis: "Ovdje vlada istina Kristove riječi!" Budemo li nasljedovali apostolov primjer u životu sigurno ćemo polučiti jednak uspjeh. Neprijatelj će i na našim vratima svaki put pročitati istu poruku, razočaran se okrenuti i otići.

Isusovo ime

"Tko god zazove Gospodinovo ime, bit će spašen."
(Rimljanima 10:13)

Pogledajmo značenje grčke riječi *sozo* koja je prevedena kao spasenje: pustiti na slobodu, ozdraviti, izvesti na sigurno, osloboditi od bolesti ili demonskih sila, spasiti od vječne osude, smrti ili grijeha. Između Isusovog imena i pojma spasenja stoji znak jednakosti. Upravo zato se sve navedeno treba dogoditi u nečijem životu kad ono bude zazvano vjerom. Hebrejska riječ *Ješua* koja je prevedena kao Isus znači Gospodin spašava, Gospodin je spasenje.

Zašto se onda događa da možda zazivamo Isusovo ime, ali ne doživljavamo spasenje u određenom području, to jest, ne mijenjamo se na bolje? Staro ne nestaje koliko god pokušavali postići željeni preokret, a novo nam se čini daleko, nedostižno i neostvarivo. Počinjemo stavljati upitnike iza Božjih obećanja koja su nam dana u Kristu, iako vrlo dobro znamo da su od Njegove strane postavljeni samo uskličnici. On od nas s pravom očekuje da u vjeri kažemo amen (2. Korinćanima 1:20), ali tu riječ jedva procijedimo kroz usta. U stanju zbunjenosti gubimo oslonac pod nogama, obeshrabreni smo neuspjehom, blizu točke da dignemo ruke od svega i potpišemo sramotnu predaju.

Bez obzira koliko je dug niz prethodnih neuspjeha nikad se ne smijemo predati! Pred nama je još uvijek sljedeći pokušaj u ostvarenju Božje volje i zato trebamo pogled uprijeti prema naprijed. Pavao je dokazao mogućnost prelaska iz starog u novo stanje. Dao je jamstvo da će takvo iskustvo doživjeti svatko tko to učini vjerom. Ta spoznaja nas ohrabruje i motivira. Ali, ne bilo kakvom vrstom vjere. Samo onom koju je apostol propovijedao i živio. Takva vrsta vjere ima moć promijeniti staro u novo. Zato moramo objektivno provjeriti djelujemo li u toj vrsti vjere, ili u religioznoj krivotvorini koja nas godinama zadržava u starom stanju, sprečavajući bilo kakav pomak naprijed.

Učenje o Isusovom imenu je opširno i pojedina područja bit će obrađena u idućim poglavljima. Zadržimo se na Poslanici Rimljanima. Pogledajmo dva jamstva koja Pavao daje kao ohrabrenje i poticaj. U jedanaestom stihu čitamo: *“Tko god vjeruje u njega neće se razočarati.”* (10:11) Božja volja je da budemo u vrsti vjere koja nas nikad neće razočarati. Ona će nam u Kristu uvijek donijeti pobjedu, snagu, radost, mudrost, pravednost, svetost i mir. Pavao nije propovijedao razočaravajuću, nego isključivo pobjedničku vjeru u Isusovo ime. Ovo je prikaz Isusovog imena u Poslanici Filipljanima: *“Zato ga je Bog uzdigao na najvišu visinu i dao mu jedinstveno ime koje je iznad svakog drugog imena, da se Isusovom imenu pokloni svako koljeno nebeskih, zemaljskih i podzemnih bića ...”* (2:9,10) Kao što vidimo, Isusovo ime je duhovno nadmoćnije od bilo kojeg drugog imena. Ne postoji mogućnost da ga zazovemo vjerom i budemo razočarani.

Pobjeda je zaštitni znak vjere u Isusovo ime i života u Kristu općenito. Apostol *“zahvaljuje Bogu koji koji nas u Kristu uvijek vodi u pobjedničkom slavlju”*. (2. Korinćanima 2:14) Grčka riječ *pantote* koja je prevedena kao uvijek znači na svakom mjestu, cijelo vrijeme, stalno. U Božjoj volji nema mjesta za sumnju, nevjeru, strah, razočarenje ili poraz. Nažalost, postoji i religiozna vrsta vjere. To je duhovna krivotvorina koja razočarava ljude. Vraćamo se na Pavlovu uputu da se ispitamo jesmo li u vjeri. Živimo li u gornjim stanjima iako načelno vjerujemo u silu Njegovog imena, onda je krajnje vrijeme za radikalnu promjenu u razmišljanju i djelovanju.

Pogledajmo dvanaesti stih: *“Ali nema razlike između Židova i Grka; isti je Gospodin sviju; bogat za sve koji ga zazivaju.”* Naša očekivanja određena su spoznajom koju smo ili nismo primili. Možda smo rasli i trenutno životarimo u religioznoj sredini koja nam je nametnula iskrivljenu sliku siromašnog Boga koji nam u Kristu daje ograničenu ponudu. Zato trebamo provjeriti jesmo li obaviješteni o onome što imamo u Njemu. Nemojmo olako reći: *“Godinama pohađam sastanke i redovito čitam Bibliju! Ja sam zacijelo obaviješten o svemu!”* To što godinama pohađamo sastanke ne znači nužno i da cijelo vrijeme slušamo cjelovitu istinu. Mnogi crkveni posjetitelji stenju pod jarmom bolesti i slabosti. Na prvi pogled o svemu su obaviješteni. Međutim, iznenade se kad čuju da takvo stanje nije Božja volja za njih. Razlog? Godinama s propovjedaonice slušaju opravdanja takvog stanja, umjesto poziv na djelovanje u skladu s Pismom. Kakvi vjernici mi želimo biti, duhovno bogati ili siromašni?

Postanemo li vjernici Pavlovog kova, naše zazivanje Isusovog imena u kontinuitetu će ostvarivati uspješne rezultate. Ovo je apostolova formula sigurnog duhovnog uspjeha provjerena u burnom vjerničkom životu: *"I što god hoćete reći ili učiniti, neka sve bude u ime Gospodina Isusa!"* (Kološanima 3:17)

Posvećenje Duha

"... jer vas je Bog od početka izabrao za spasenje koje se postiže posvećenjem Duha i vjerom u istinu."
(2. Solunjanima 2:13)

Područje vjere bit će obrađeno u idućem poglavlju. Zadržimo se zasad na posvećenju Duha. Spasenje je proces koji ima svoj početak (Rimljanima 10:9), razvoj (1. Korinćanima 15:2) i kraj (1. Solunjanima 5:23). Okrnjeno Evanđelje propovijeda prvu stepenicu spasenja, onu koju vjerom prelazimo gotovo trenutno. Obraćanje od grijeha, prihvaćanje Isusove zastupničke žrtve na križu, priznanje Isusovog Gospodstva, vjera u uskrsnuće, novo rođenje i vodeno krštenje uvode nas u Krista. Doslovno, Bog nas je u neizmjernoj milosti maknuo s krivog puta koji vodi u vječnu propast i postavio na put spasenja. Na tom putu vrijede određena duhovna pravila kojih smo se pozvani pridržavati.

Prvo pravilo kaže da nije dovoljno samo stati na put spasenja. Potrebno je i nastaviti kretati se po njemu. Ništa ne može više dovesti ljude u zabludu od učenja koje kaže: "Spašen čovjek ne može izgubiti spasenje!" Bez dvojbe, mnogi stihovi Novog saveza jamče sigurnost spasenja, ali postoji i podjednak broj onih koji dokazuju da je ostanak u spasenju uvjetovan. Jedni druge ne pobijaju, nego nadopunjavaju. Jedan od takvih stihova spomenut je u Poslanici Hebrejima: *"U savezu sa svetima težite za posvećenjem bez kojega nitko neće vidjeti Gospodina."* (12:14) Svetost je dio Božjeg karaktera koji smo pozvani nasljedovati u Kristu. Moramo razlikovati potencijal svetosti koji je naš nutarnji čovjek primio kod novog rođenja (1. Korinćanima 6:11), od poziva na trajno posvećenje (1. Korinćanima 1:2; 1. Petrova 1:14,15).

Posvećenje ima negativnu i pozitivnu stranu. Oboje Pavao opisuje u Drugoj poslanici Timoteju: *"Ali, čvrsto stoji temelj koji je postavio Bog, on nosi ovaj pečat: 'Gospodin poznaje svoje' i: 'Neka se odijeli od zloće svaki koji zaziva Gospodinovo ime!'"* (2:19) Živimo u palom svijetu koji se protivi Kristovom autoritetu.

Požuda tijela, očiju i oholost zbog imetka skoro na svako koraku vrebaju vjernike, nastojeći ih zaplesti u nevidljivu mrežu satkanu za lov ljudskih duša. Život posvećenja sličan je plivanju protiv struje. Potrebno je uložiti napor da bi se napredovalo, a ujedno i spriječilo da nas struja nepovratno vrati nazad.

Petar u prvoj poslanici kaže *“da se bezbožnici čude zašto se zajedno s njima ne slijevamo u istu rijeku razuzdanosti”*. (4:4) U drugoj poslanici apostol spominje Lotov primjer. On je živio u bezbožnom gradu Sodomi *“gdje je njegovu pravednu dušu iz dana u dan mučilo promatranje i slušanje grešnih djela onih među kojima je ovaj pravednik živio”*. (2:8) Mi ne možemo fizički napustiti svijet i izolirati se, ali to i nije ono što Bog traži od nas. Naprotiv, Njegova volja je *“da budemo besprijekorni i čisti, neporočna Božja djeca usred nastranog i pokvarenog naraštaja, u kojem svijetlimo kao zvijezde u svemiru”*. (Filipljanima 2:15) Ono što traži jest to da se u stavu srca, odlukama koje donosimo i djelovanju odvojimo od svjetovnog zla. Pavao to naziva temeljom koji je Bog postavio za sve svoje sljedbenike. U najtežim okolnostima to može značiti i privremenu doslovnu odvojenost od određenih zlih djelovanja koja se odvijaju u našoj neposrednoj blizini. Budimo svjesni toga da se zlo nikad neće odmaknuti od nas, nego se mi moramo od njega.

Za razliku od negativne strane koja naglašava nužnost odvajanja od zla, pozitivna naglašava prisvajanje i življenje svih blagoslovljenih duhovnih vrijednosti koje dolaze od Boga: *“Teži svim silama za pravednošću, pobožnošću, vjerom, ljubavlju, postojanošću, blagošću!”* (1. Timoteju 6:11) Svaki vjernik mora naučiti održavati zdravu ravnotežu u provedbi obje strane. Nije dobro kad se posvećenje doživljava isključivo kroz prizmu negativne strane, no vrijedi i obratno. Obično se misli da je za provedbu negativne strane potrebno uložiti više napora, no u životnoj praksi omjer je podjednak. Pavao nas potiče da svim silama težimo za pozitivnim duhovnim vrijednostima. To znači da postoji neprijateljsko protivljenje koje nas želi spriječiti u tome. Lijena tjelesna narav nam je često najveći neprijatelj. U svakom slučaju, Pavao kaže *“da je posvećenje Božja volja za nas”*. (1. Solunjanima 4:3) Obje njegove strane možemo provesti isključivo uz podršku Svetog Duha, nikako u vlastitoj snazi.

Treće poglavlje

VJERA

Radikalnost

“Prema tome, vjera dolazi od propovijedanja Kristove riječi.”
(Rimljanima 10:17)

Iako ljudi različito doživljavaju pojam vjerske radikalnosti, opći je dojam da ona za većinu uglavnom ima negativan predznak i prizvuk. Pogledajmo značenje latinske riječi *radix* koja je prevedena kao radikalna: korjenit, temeljit, odlučan, tvrdokoran, nepopustljiv, koji zahtjeva temeljite promjene. Isusova vjera u kojoj je djelovao za vrijeme zemaljske službe bila je radikalna, tj. imala je sve gore navedene odlike. Pavao je, kako i sam kaže na više mjesta u pismima vjernicima, nasljedovao Krista. Prethodno smo vidjeli da grčka riječ *mimetes* koja opisuje nasljedovanje znači oponašati, povoditi se za kim, slijediti nekoga ili nečiji primjer, ugledati se u nekoga.

Krenimo od korijena vjere: *“Prema tome, vjera dolazi od propovijedanja Kristove riječi.”* Isus je za vrijeme zemaljske službe očitovao savršenstvo vjerskog djelovanja. Ivan kaže *“da je riječ postala tijelom i nastanila se među nama”*. (1:14) Evanđelist ovdje daje potvrdu utjelovljenja Božje riječi u osobi Isusa Krista. Njegovo djelovanje bilo je pokazni primjer kako treba izgledati odnos vjernika s Nebeskim Ocem. Ovo je duhovni temelj tog odnosa: *“Ali, ja ga poznajem i slijedim njegovu riječ.”* (Ivan 8:55) Isus je u ljudskom obličju pokazao nužnost poznavanja Božje riječi i spremnosti da se izvrši vjerom. Isti standard postavio je i za svoje buduće sljedbenike: *“Ostat ćete u mojoj ljubavi ako budete izvršavali moje zapovijedi, kao što sam i ja izvršavao zapovijedi svojeg Oca, te ostajem u njegovoj ljubavi.”* (Ivan 15:10)

Pavlov kršćanski život svakako je bio određen tim standardom. U kakvoj god okolnosti se nalazio, njegovo geslo bilo je: *“Vjerujem i izvršavam isključivo ono što uči Božja riječ!”* Mi trebamo provjeriti jesmo li vjernici Pavlovog kova. Naša vjera također treba rasti iz korijena Božje riječi, a ne ljudskih učenja.

Pogledajmo Isusov motiv izvršavanja Božje riječi: *“Moja hrana sastoji se u tome da izvršavam volju onoga koji me poslao i dovršim njegovo djelo.”* (Ivan 4:34) Spomenuta hrana simbolizira radost, oduševljenje i stav srca kojem je jedini cilj izvršiti Božju volju. Kao Isusov nasljedovatelj, Pavao je imao isti motiv. Iz njegovih poslanica zaključujemo da ga ništa drugo nije zanimalo u životu. To također treba biti hrana našeg duha.

Tvrdokornost i nepopustljivost sljedeće su odlike radikalne vjere. Krivo je misliti da u Isusovom životu nije postojala mogućnost pogreške, makar to bilo i najmanje odstupanje od Božje volje. Zašto bi onda sotona uopće gubio vrijeme u pripremi i izvršenju napada na Božjeg Sina za vrijeme četrdeset dnevnog pustinskog posta? Iako je Isusov položaj Božjeg Sina uvijek bio nedodirljiv, u izvještaju nema naznake da se oslanjao na njega. Njegov oslonac i oružje bila je tvrdokorna i nepopustljiva vjera u istinu Božje riječi. Na svaki sotonin napad uzvratilo je: *“Odstupi sotonu, pisano je ...”* (Matej 4:1-11) Isus je u pustinji dokazao da nepopustljiva vjera uvijek pobjeđuje sotoninu silu.

Uz radikalnu vjeru veže se dobro poznat Isusov poziv iz sedmog poglavlja Matejevog evanđelja: *“Uđite na uska vrata, jer široka vrata i prostran put vode u propast; i mnogo ih je koji idu njim. Kako su uska vrata i tijesan put koji vodi u život, i malo ih je koji ga nalaze.”* (13,14) Spomenuta vrata simboliziraju ulazak u duhovne stvari vjere, a put nastavak djelovanja. Kao što Isus kaže, vrata i putovi mogu biti uski ili široki. Pogledajmo značenje grčke riječi *hodos* koja je prevedena kao put: staza, cesta, način razmišljanja, odlučivanja ili osjećanja, uputa. Široka vrata simboliziraju kompromisno evanđelje koje se po potrebi i trenutnom interesu prilagođava duhu svijeta. Ono ne poziva ljude na radikalizam, nego u njih ubrizgava mlakost i polovičnost u duhovnim stvarima vjere. Uđu li na široka vrata i njihov put bit će širok. To u praksi znači imanje rastezljivog načina razmišljanja i odlučivanja koji drži Božji standard onda kad to čovjeku odgovara, ali ne i u trenucima kad bi mogao imati nevolje u svakodnevnom životu i progon okoline.

*ISUS NE OSTAVLJA PROSTOR DVOJBI.
ŠIROKA I RASTEZLJIVA DUHOVNOST NIJE PRIHVATLJIVA BOGU.
KAO TAKVA LJUDE ODVODI U PROPAST.*

Isus nas poziva na ulazak u Božje kraljevstvo kroz uska vrata. Ona simboliziraju radikalno Evanđelje koje ne trpi kompromis s grijehom, svijetom i sotonom. Malo ljudi ulazi kroz

uska vrata i nastavlja hod po uskom putu. Njegova prepoznatljiva značajka je izvršenje Božje riječi bez obzira na okolnosti i posljedice koje mogu nastupiti. Isus je bio vjernik uskog puta. Njegova duhovnost nije se rastezala po potrebi, nego je bila čvrsto vezana za istinu Božje riječi.

Pavao je nasljedovao usku duhovnost. Ukoliko je znao da Božja riječ u pogledu nečega kaže 'Da', onda je za taj 'Da' bio spreman položiti svoj život. Isto tako, kad je znao da Božja riječ u pogledu nečega kaže 'Ne', onda se svim srcem borio protiv onog što je protivno izvornom učenju Evanđelja. Kakva smo mi vrsta vjernika, uski ili široki? Prilagođavamo li se prema potrebi, onako kako vjetar puše? Postoji li u nama spremnost za izvršenje Božje riječi i u periodima kad se to protivi ustaljenom crkvenom učenju ili svjetovnim standardima? Vjernici Pavlovog kova ne čine kompromis i uvijek su radikalni, bez obzira na visoku cijenu koju zbog toga redovito plaćaju.

Poslušnost

*“... po kome smo i mi primili milost i apostolstvo,
da na slavu njegovog imena propovijedamo poslušnost
- vjeru među svim narodima ...”
(Rimljanima 1:5)*

Pavao stavlja znak jednakosti između vjere i poslušnosti. Danas se sve rjeđe može čuti poruka s takvim predznakom zato što je spoznaja o tome što vjera jest i kako treba izgledati sve više razvodnjena svjetovnim utjecajima i bezličnom teologijom. Kad spominjemo neposlušnost prema Bogu, onda obično pomislimo na onu vrstu koja u potpunosti odbija istinu Božje riječi i otvoreno se protivi Kristovom autoritetu. Međutim, daleko opasnija i upravo zato teže prepoznatljiva je ona vrsta koja se skoro u cijelosti podvrgava Božjoj riječi, ali u malom postotku to ipak odbija iz raznoraznih razloga.

Upravo ta vrsta neposlušnosti uzrokovala je duhovni pad kralja Šaula. On je primio Samuelovu zapovijed o nužnosti izvršenja herema (kletog uništenja) nad Amalećanima (1. Samuelova 15:3). No, što se dogodilo? Šaul je samo djelomično izvršio Božju zapovijed. Poštedio je kralja Agaga i najbolje ovce iz amalečkih stada. Cijeli narod slavio je pobjedu na bojnopolju. Istovremeno, kralj je uživao ugled velikog vojskovođe.

U pobjedničkom zanosu podigao je spomenik sebi u čast. Neke stvari se nikad ne mijenjaju. Naizgled, sve je bilo savršeno, ali stvarnost je bila daleko od toga. Naime, Bog nije bio zadovoljan kraljevom polovičnom poslušnošću. Njegov ozbiljan duhovni problem ogledao se u pozdravu koji je uputio proroku Samuelu: *“Blagoslovljen da si od Jahve! Izvršio sam Jahvinu zapovijed.”* (13) Ništa nije pomogao ni prorokov ukor i ukazivanje na činjenicu da je samo djelomično poslušao. Kralj je i dalje bio nepokolebljiv u uvjerenju da je postupio pravilno, tj. da je bio potpuno poslušan: *“Ja sam poslušao Jahvinu riječ ...”* (20)

Šaulov sindrom može biti prisutan i u životima vjernika Novog saveza. Nama su u Kristu dane zapovijedi koje trebamo izvršavati, obećanja koja trebamo prisvojiti i istine koje trebamo vjerovati. Međutim, što nam se može dogoditi? Isto ono što i Šaulu. Sami počinjemo procjenjivati koji dio Božje riječi ćemo izvršiti, a koji nećemo. Što se događa s onim dijelom koji odbijamo izvršiti iz bilo kojeg razloga? Kao što je Šaul zajedno s narodom prinio ovce kao žrtvu Bogu, tako i mi neposlušnost počinjemo pretvarati u žrtvu. Moramo znati da sve ono što ne činimo u Kristu, iako znamo da bi trebali, vremenom smišljeno nadomještamo zamjenskim djelatnostima. Crkveni svijet ih je danas prepun. Dakako, na tim djelatnostima stoji oznaka 'Izvršenje Božje riječi', kao i na Šaulovoj poštedi kralja Agaga i ovaca. Doktrinalno opravdavanje opasnije je od propusta. Šaul je sam sebi stvorio doktrinu kad će, kako i u kojoj mjeri biti poslušan Božjoj riječi, a nije poslušao niti proročku opomenu. Mi ne smijemo počinuti istu grešku. Budimo vjernici Pavlovog kova! On je slušao i izvršavao cjelokupnu istinu Božje riječi, a ne samo pojedine dijelove. To je duhovni standard Novog saveza.

Nevidljivo područje

“Krećemo se, naime, u području vjere, a ne gledanja.”
(2. Korinćanima 5:7)

Područje vjere jest nevidljiva, duhovna stvarnost Božjeg kraljevstva. Područje gledanja predstavlja stvarnost vidljivog svijeta. Svaki vjernik u Kristu izložen je utjecaju ovih dviju područja i neminovno živi u jednom od njih. Kao što vidimo, Božja volja je da se krećemo u nevidljivom području vjere. Ono djeluje po vječnim duhovnim zakonima.

U četvrtom poglavlju poslanice Rimljanima opisano je Abrahamovo kretanje u području vjere nakon što je primio Božje obećanje o Izakovom rođenju. Moramo primiti otkrivenje ovog predmeta zato što smo pozvani *“ići stopama vjere našeg oca Abrahama”*. (12) Prvo, vidimo *“da je Abraham povjerovao protiv svake nade, oslonjen na Nadu, da tako postane otac mnogih naroda”*. (18) Na početku sljedećeg stiha vidimo da je stanje opisano kao 'protiv svake nade' stvarno bilo takvo, bez imalo pretjerivanja: *“On je promotrio potpunu obamrlost svoga tijela - bilo mu je blizu sto godina - i obamrlost Sarinog krila ...”*

Ovo nam je svima jako dobro poznata okolnost s kojom se lako poistovjećujemo. Svatko od nas nalazi se ili je bio u stanju koje možemo opisati kao 'protiv svake nade'. Kao što je Abraham promotrio broj svojih i Sarinih godina, tako i mi gledamo u okolnost koja nam izgleda beznadna i nerješiva. Kretanje u području vjere uvjetovano je nasljeđivanjem Abrahamovog djelovanja nakon što se suočio s beznadnom okolnosti. Ono je izgledalo upravo ovako: *“... i nije se pokolebao u vjeri.”* Neki ljudi se odmah pokolebaju i odustaju. Ono što vide na njih utječe presudno i zato se ne odlučuju na ulazak u područje vjere.

Pogledajmo drugi korak koji je Abraham poduzeo: *“Nije oklijevao nevjerom u Božje obećanje, nego se ojačao vjerom dajući slavu Bogu, potpuno uvjeren da je Bog kadar izvršiti što je obećao.”* (20,21) Budimo iskreni, slijedimo li Abrahamov primjer? Pripadamo li skupini ljudi koja zbog nevjere oklijeva i uvijek nešto čeka, ili se jačamo vjerom? Dajemo li slavu Bogu potpuno uvjereni da će ispuniti svoje obećanje i onda kad ništa u vidljivoj dimenziji ne govori tome u prilog? Možda ipak pripadamo skupini koja slavi Boga i vjeruje samo onda kad nam nad glavom sja sunce i stvari se kreću željenim smjerom?

Budimo vjernici Pavlovog kova! Slavljem Boga i vjerom u Njegova obećanja uvijek se krećimo područjem vjere, a ne gledanja. Sve ono što je Bog Otac za nas osigurao u Kristu nalazi se u nevidljivom području vjere. Kao vjernici Novog saveza trebamo tamo ući, trajno se nastaniti i naučiti pravila kretanja kako bismo uspjeli izvršiti Božju volju.

Duh vjere

“A kako imamo isti Duh vjere o kojem je pisano: ‘Vjerujem, zato govorim’, jednako i mi vjerujemo i zato govorimo.”
(2. Korinćanima 4:13)

Spomenuti Duh vjere djelovao je u svakom vjerniku zabilježenom u Bibliji. Pogledajmo Isusovu zemaljsku službu zato što ona predstavlja savršenstvo djelovanja. Pomazanje je riječ koju ljudi najčešće koriste kad objašnjavaju Isusovu uspješnost. Svakako, pomazanje je imalo ulogu (Luka 4:18; Djela 10:38). Ipak, ne smijemo propustiti uočiti da je uvijek bivalo pokrenuto u Duhu vjere, tj. primjenom duhovne tehnologije, vjerom srca i govorom usta. Bolesnici nisu bivali izliječeni samo zato što je Isus pomazan silom Svetog Duha stajao u njihovoj blizini. Sila je bivala pokretana njihovom ili Isusovom vjerom srca i riječima vjere (Matej 8:3, 8, 16; 9:29; Marko 3:5; Luka 5:24). Zli duhovi nisu napuštali ljude sve dok im Isus to nije zapovjedio (Marko 9:25; Luka 8:28,29). Mrtvi su bivali uskrsnuti kad je Isus u njih izgovorio životnu riječ (Marko 5:41,42; Luka 7:14,15; Ivan 11:43,44).

Isusovo učenje vjere je vrlo jednostavno i lako primjenjivo. Svodi se na ove dvije radnje: vjerovati srcem i govoriti ustima Božju riječ. Učenici su pokušali istjerati zlog duha iz dječaka, ali nisu uspjeli. Danas bi ih mnogi karizmatici tješili i uvjeravali da nije bilo dovoljno pomazanja na tom mjestu, što god to značilo. Isus im je u ljubavi rekao pravi uzrok neuspjeha: *“Zbog vaše nevjere!”* (Matej 17:20) U duhovnom području Božjeg kraljevstva ne postoji standard *“Ovo je nemoguće!”* Pogledajmo Isusovo učenje: *“Zaista kažem vam, ako imate vjeru koliko je gorušično zrno, te kažete ovom brdu: ‘Prijeđi odavde onamo’, prijeći će; i ništa vam neće biti nemoguće.”* (Matej 17:20) Mi se ne bismo smjeli ponašati kao da to Isus govori nekom drugom. Zato se danas mogu čuti ovakve izjave: *“Ne mogu ovo ili ono!”* iako standard kraljevstva glasi *“Ništa vam neće biti nemoguće!”*

Budimo vjernici Pavlovog kova! On je u Duhu vjere govorio i prebivao u području gdje je sve moguće (Marko 9:23). Njegova služba je to dokazala. Pogledajmo svima nama dobro poznato i vrlo često obrađivano Isusovo učenje iz jedanaestog poglavlja Markovog evanđelja: *“Zaista, kažem vam, ako tko kaže ovoj gori: ‘Digni se i baci u more’ i ne posumnja u mislima nego vjeruje srcem da će se dogoditi ono što je rekao, imat će sve što kaže.”* (23)

Obratimo pozornost na grčku riječ *esomai* koja je prevedena kao *imati*. Ona znači živjeti, dogoditi se, napredovati. Nije svejedno kako se naš život odvija ukoliko tvrdimo da smo vjernici. U Duhu vjere možemo živjeti isključivo u Isusovom imenu (Ivan 20:31), a to je život u slavnoj pobjedi. Trpimo li ponižavajuće poraze odmah se duhovno preispitajmo kako bismo uočili što uistinu vjerujemo i govorimo. Napredak je siguran i nepogrešiv pokazatelj ispravnosti vjernikovog duhovnog stanja. Ne trebamo biti materijalisti i napredak povezivati isključivo s vidljivim područjem. U prosudbi prvenstveno trebamo obratiti pozornost na ove pokazatelje: primamo li nova otkrivenja koja nas duhovno jačaju u Kristu, ili živimo sa starim otkrivenjem, duhovno slabeći i nazadujući.

Isusov vojnik

“Dijeli sa mnom tegobe kao dobar vojnik Isusa Krista. Nijedan se vojnik ne zapleće u poslove svakidašnjeg života kako bi ugodio vojskovođi. Isto tako, ako se tko natječe, ne dobiva vijenac ako se propisno ne natječe.”
(2. Timoteju 2:3-5)

Mlako i otpadničko evanđelje koje je zaraženo duhom ovog svijeta proizvodi tzv. vjernike pacifiste. Nije ih teško prepoznati. Njihovo svjedočanstvo tiše je od trave koja raste na livadi. Nikad se ne usuđuju podići glas za istinu Evanđelja. Uglavnom nisu skloni otvorenom nazivanju stvari njihovim pravim imenom. Uvijek žive u strahu, krivo misleći da će otvorenim iznošenjem istine sablazniti nevjernike i tako ih odbiti od Krista. Zapravo, činjenica je da sablazan nevjernika izazivaju druge negativne pojave od kojih su neke opisane u knjizi.

Vjernici Novog saveza ne mogu biti duhovni pacifisti. Takva vrsta ne postoji u Božjem kraljevstvu. Iako se svi natječu, vijenac dobivaju isključivo oni vjernici koji to čine pravilno, u skladu s odredbama Novog saveza. To znači da postoje i oni koji to čine nepravilno. Budimo vjernici Pavlovog kova! Pozvani smo biti vojnici Isusa Krista. Pravilno natjecanje u Kristu uvjetovano je odazivom na ove Pavlove riječi: *“Bij plemenitu bitku vjere, postigni vječni život u koji si pozvan ...”* (1. Timoteju 6:12) Grčka riječ *agonizomai* koja je prevedena kao *boj* znači boriti se protiv neprijatelja, javno govoriti, sebe uložiti u nešto, naprezati se.

Jesmo li spremni ući u logor za obuku Isusovih vojnika kako bi nas Sveti Duh izvježbao za boj vjere protiv sila zla? O tome ovisi hoćemo li živjeti biblijsko kršćanstvo, ili ćemo naivno igrati raznorazne crkvene igrice. Naš vojnički poziv u Kristu određen je Njegovim podrijetlom. Pavao kaže u prvom poglavlju Poslanice Rimljanima *“da je Isus po tijelu rođen od Davidovog potomstva”*. (3) Biološka povezanost s Davidovom lozom bila je neophodna kako bi se na Njega prenijelo duhovno nasljeđe. Vjernici Novog saveza moraju imati otkrivenje kakav duh su imali njihovi preci. U suprotnom neće moći ispuniti Božju volju. Isus je za vrijeme zemaljske službe, između ostalog, nazivan i Davidovim sinom. On je bio ratnik, slika kršćanskog vojnika u Novom savezu. Za vrijeme života vojevao je mnoge bitke. Najpoznatija je bila ona protiv filistejskog diva Golijata. U to vrijeme David je široj javnosti bio nepoznat mladić. Prihvatio je izazov izlaska na dvoboj u trenutku kad je cijela izraelska vojska na čelu s kraljem Šaulom bila paralizirana strahom. Vjerom u ime Gospodina Sebaota pobijedio je diva na bojnopolju.

U Osamdeset devetom Psalmu vidimo Božje obećanje dano Davidovom potomstvu, vjericima Novog saveza: *“Neće ga nadmudriti dušmanin, niti oboriti sin bezakonja.”* (23) Dmonske sile bore se protiv nas na ove dvije razine. Prva je doktrinalna: *“Neće ga nadmudriti ...”* Sotona je otac svih laži. On nas želi nadmudriti lažnim učenjima svih predznaka i iskrivljenom predodžbom duhovnosti. Upuštanje u nadmudrivanje s njim unaprijed je izgubljena bitka. Njegova duhovna inteligencija je superiorna spram naše. Na tom terenu ga ne možemo pobijediti, ali to i nije mjesto gdje Bog želi da vodimo bitku.

David je u svom životu tražio mudrost koja dolazi od Boga: *“Tvoja zapovijed me učinila mudrijim od mojih dušmana, jer ona je sa mnom vječito.”* (Psalam 119:98) Ovdje vidimo temeljni princip nadvladavanja sotonine mudrosti. To je prebivanje Božje riječi u našem srcu. David je toliko bio svjestan njezine duhovne snage da je poželio u njoj prebivati vječno. Mi se moramo vjerom uhvatiti za Božje obećanje koje nam je dano kao Davidovim potomcima. Isto tako, važno je nasljedovati i Davidovu želju za Božjim znanjem. Zašto je Pavao bio uspješan vjernik, uzor koji smo pozvani nasljedovati? Zato što je tražio i primao znanje posredstvom Svetog Duha. U Prvoj poslanici Korinćanima poručuje nam *“da smo u Kristu postali bogati u svakom pogledu, u svakoj vrsti govora i znanja”*. (1:5) Upoznajmo i koristimo povjereno znanje kako bismo vodili život ugodan Gospodinu i nadvladali sve neprijateljske spletke.

Druga je razina snage: "... niti oboriti sin bezakonja." Ovisno o procjeni uspješnosti napada sotona nekoga nadmudruje, ili ruši grubom silom, nemilosrdno ga razarajući duhovno, duševno i tjelesno. Ne smijemo dopustiti da budemo oboreni! Pavao nas potiče "da bdijemo, čvrsto stojimo u vjeri, držimo se muževno i budemo jaki". (1. Korinćanima 16:13) Mi se protiv sila zla moramo boriti na obje razine i zato nas Pavao poziva "da se obučemo u Božju bojnu opremu, kako bi se mogli suprotstaviti đavolskim napadima". (Efežanima 6:11) Od četrnaestog do osamnaestog stiha opisani su svi njeni dijelovi.

Opasač istine - Istina nije maglovita i neodređena duhovna kategorija koju svatko može prilagođavati prema trenutnim prilikama i potrebama. Nažalost, ljudi su to skloni često činiti u religiozne svrhe. Isus jasno kaže da je Božja riječ istina kojom trebamo biti posvećeni (Ivan 17:17). Ona je prikazana kao opasač zato što se na njega vežu ostali dijelovi kršćanske bojne opreme. Duhovnost bez istine je opasna obmana. Isusov vojnik mora joj biti privržen, upravo kao i David. On u Sto devetnaestom Psalmu kaže "da je odabrao put istine i pred oči stavio Božje odluke". (30)

Oklop pravednosti - Vjernik treba zaštitu protiv demonskih optužbi i omalovažavanja. Nekad smo bili sotonini robovi koji su živjeli u prljavštini grijeha. Spašeni smo milošću po vjeri, a Isus Krist je postao naša pravednost (1. Korinćanima 1:30). Neprijatelj nas pokušava uvući u ponosno samoopravdavanje ili optužbe koje nas obmanjuju da nismo i nikad nećemo biti dostojni Krista. Ne smijemo nasjesti niti jednoj od tih dviju podvala. Opravdanje po djelima nije ugodno i prihvatljivo Bogu (Galaćanima 3:16). S druge strane, trebamo shvatiti da je djelo spasenja veličanstveno upravo zato što je Krist učinio ono što mi svojim nastojanjima nikad ne bismo mogli. To treba biti prihvaćeno spontanom vjerom srca, kao i beskrajnom zahvalnošću.

Obuća propovijedanja Evandjelja - Vrlo rijetko se čuje propovijed na ovu temu. Mnogi zapinju u duhovnom hodu zato što ne shvaćaju da je i propovijedanje dio bojne opreme koji moraju nositi na sebi. Svi kršćani su pozvani propovijedati Evandjelje (Marko 16:15). Na izravan upit vjerojatno bi svi rekli da to čine. Međutim, za mnoge je vrlo upitno imaju li uopće duhovno otkrivenje što je propovijedanje u biblijskom smislu (vidi poglavlje 'Propovijedanje Evandjelja').

Štit vjere - Ne možemo spriječiti neprijatelja da u nas ispaljuje goruće strijele. Ono što možemo i moramo spriječiti jest to da se zabodu i ozbiljno nas ozljede, čak i ubiju. Vjera je neprobojan duhovni štit u kojem se gase sve odapete strijele

Zloga. Zato uvijek mora biti spremno podignut na vratima našeg srca. Kao i u slučaju opasača istine, tako i ovdje moramo biti svjesni da je Božja riječ jedini sastavni element od kojeg treba biti sazdan naš duhovni štit.

Kaciga spasenja - Mi smo u Kristu spašeni u cjelini na duhovnoj, duševnoj i tjelesnoj razini. Neprijatelj uvijek napada misaoni život (glavu) opterećujući ga strahom i tjeskobnim brigama za život. Uspije li u naumu, naša duša postaje oštećena i Kristova misao postupno sve teže prebiva u njoj. Zato nas Pavao poziva da se uvijek radujemo u Gospodinu i vjerujemo mu za svakodnevno ispunjenje svih naših potreba. To je osnovni preduvjet da Božji mir čuva područje našeg duhovnog i misaonog života u Kristu (Filipljanima 4:4-7).

Mač Duha - Kao što smo vidjeli u prethodnom odlomku, Isus nam je ostavio u nasljeđe nadmoćnu i provjerenu duhovnu tehnologiju, vjeru srca i izgovaranje Božje riječi. Upravo je to mač Duha kojim se borimo protiv demonskih sila i pobjeđujemo ih. Kao i svako drugo duhovno oružje, tako i mač mora biti upotrebljavan ukoliko želimo da djeluje u našu korist.

Molitva u jedinstvu s Duhom - Jedna od stvari koju su učenici zamoli Isusa bila je ta da ih nauči ispravno moliti (Luka 11:1). Naša je urođena slabost da to ne znamo ispravno činiti. Upravo je to razlog zašto nam Božji Duh priteže u pomoć (Rimljanima 8:26). Prihvatimo je ponizno vjerom kako bismo izdržali pritisak neprijateljskih napada i uspješno ih odbili. Grčka riječ *sunantilambanomai* koja je prevedena kao priteže u pomoć znači stoji zajedno s nama protiv.

Četvrto poglavlje

SILA USKRSNUĆA

Živjeti kao što je Krist uskrsnuo od mrtvih

“S njim smo ukopani krštenjem u smrt, da bismo, kao što je Krist uskrsnuo od mrtvih i mi hodali u novom životu.”
(Rimljanima 6:4)

Jesmo li se ikad zatekli u razmišljanju da nam nešto nedostaje? Ne možemo se oteti tom dojmu koliko god nastojali proniknuti što. Podsjećamo se i nabrajamo sve poznate elemente koji sačinjavaju naš vjerski život. Okruženi smo kršćanskim knjigama i časopisima, audio i video propovijedima, redovito posjećujemo konferencije, seminare i vjerske sastanke na kojima gostuju poznati propovjednici. U najavi svake nam se jamči da ćemo čuti pomazanu poruku koja će silovito utjecati na naš život. Imamo zajedništvo s braćom i sestrama, ali unatoč nabrojanim u nama i dalje postoji praznina koja vapi za ispunjenjem.

Židovi su bili u sličnom položaju kad je Isus započeo zemaljsku službu. Susreo je ljude koji su imali u tančine programiran sustav pobožnosti gdje ništa nije bilo prepušteno slučaju. Svećenstvo je znalo napamet svaki zarez u Pismu. Unatoč svemu tome nisu imali ono najbolje od Boga, element bez kojeg imanje svega drugog postaje isprazno. Pogledajmo o čemu je riječ: *“Vi istražujete Pisma u kojima mislite da ima vječni život. Ali vi nećete doći k meni da primite život.”* (Ivan 5:39,40) Isus je ovim ljudima naglasio da sustav nikome ne daje život. Unatoč kršćanskom predznaku, upravo nam on može postati zapreka u prilazanju Onome koji nam jedini može podariti život. Ali, ne bilo kakav! Čovjek može trajno životariti u ispraznosti, okružen kršćanskim stvarima koje vremenom postaju slične igračkama koje dijete odbaci kad mu nakon igre dosade.

Ovo je život koji nam Isus nudi: *“Ja sam došao da ovce imaju život i da ga imaju u izobilju.”* (Ivan 10:10) Spomenuto obilježje prvenstveno se odnosi na duhovno područje. Baština koju

primamo u Kristu jest sastojak koji treba popuniti duboku prazninu u našem vjerskom životu. Sve ono što nam nudi život u Kristu neraskidivo je vezano za Njegovo uskrsnuće. Ohrabrujući Korinćane u prvoj poslanici, Pavao im je naglasio ovu, za vjerski život temeljnu istinu: *“Ako Krist nije uskrsnuo, onda je neosnovano naše propovijedanje, neosnovana je i vaša vjera.”* (15:14) Božja volja je da živimo na istoj razini sile i autoriteta koja je Krista uskrsnula od mrtvih. Zato ćemo u idućim odlomcima proučiti sve njene elemente.

Spremnost na žrtvu

*“Ali, sve to što mi je bilo vrijedno,
izgubilo je u mojoj cijeni vrijednost za mene zbog Krista.
Stoviše, sve sada gubi u mojoj cijeni svoju vrijednost
zbog najveće prednosti: spoznajete Krista Isusa, mojeg Gospodina.
Zbog njega sam sve žrtvovao i sve smatram blatom,
da Krista dobijem i da budem u njemu, ne pravednošću koja bi bila
moja - onom koja dolazi od zakona - nego onom koja se dobiva
po vjeri u Krista, pravednošću koja dolazi od Boga
na osnovi vjere; da iskusim Krista i silu njegovog uskrsnuća
i udio u njegovim patnjama, prilagođavajući se njegovoj smrti,
ne bih li kako postigao uskrsnuće od mrtvih.”*
(Filipljanima 3:7-10)

Sve stvari imaju cijenu. Čovjek nagonski čuva ono što mu je dragocjeno, a ono što smatra bezvrijednim odbacuje. Neki ljudi su spremni žrtvovati niže vrijednosti kako bi se domogli neprocjenjivih. Ima i takvih koji prepoznaju neprocjenjive vrijednosti, ali iz raznoraznih razloga nisu spremni na kupnju. Upravo o tome Isus naučava u prisposobi: *“S nebeskim kraljevstvom je kao s blagom što leži sakriveno u polju. Kad ga netko pronađe, sakrije ga, te pun radosti otiđe prodati sve što ima i kupi ono polje.”* (Matej 13:44) Pavao je na putu za Damask pronašao blago sakriveno u polju i odmah je shvatio da je naišao na neprocjenjivu vrijednost - uskrslog Krista. Niti trenutak nije dvojio u duhovnoj odluci. Ubrzo je počeo rasprodavati obrezanje osmog dana, Izraelov rod, porijeklo iz Benjaminovog plemena, farizejstvo i besprijekornu pravednost koja dolazi od Zakona. Kao što i sam kaže: *“Ali, sve što mi je bilo vrijedno, izgubilo je u mojoj cijeni vrijednost za mene zbog Krista.”* (Filipljanima 3:7)

Sila uskrsnuća u naš život dolazi po vjeri. Ipak, krivo je misliti da vjera isključuje žrtvovanje i rasprodaju manjih vrijednosti kako bi se dobila neprocjenjiva. Upravo suprotno, cijeli naš život u Kristu trebao bi biti obilježen rasprodajom nižih vrijednosti. Razlog zašto možda nemamo iskustveni život u sili uskrsnuća kakav bismo trebali imati jest taj da ne prodajemo kao Pavao. Žrtvovanje u vidu gubitka cijene i kupnje neprocjenjivog blaga nisu rado spominjani pojmovi u današnjem crkvenom svijetu. Oni mnogima zvuče zakonski i staromodno. Posljedice takvog krivog razmišljanja vidimo svuda oko sebe. Ono što je trebalo biti rasprodano visi na ljudskim životima i crkvama poput bezvrijednih ukrasa.

S druge strane, vjernici stalno kukaju i zapomažu da su duhovno polumrtvi i mlaki, provodeći vrijeme u tzv. molitvi probude koja će, prema njihovom mišljenju, omogućiti dolazak Božje sile u njihove živote i crkve. To dokazuje da su na duhovnoj samrti i potrebno im je redovito oživljavanje kako ne bi klinički preminuli. Takvo stanje je potpun promašaj Božje volje u Kristu. Zar tako izgledaju vjernici Pavlovog kova? Upravo zato Isus upozorava crkvu u Sardu: *“Poznajem tvoja djela. Kažu da si živ, a mrtav si. Budi uvijek budan i ojačaj ostatke koji već leže na samrti. Nisam, zapravo, pronašao savršenim tvoja djela pred licem mog Boga. Prema tome, sjeti se kako si primio i čuo riječ; izvršavaj je i obrati se.”* (Otkrivenje 3:1-3)

Pavao nije propovijedao molitvu probude, nego rasprodaju nižih vrijednosti kako bi se dobila i koristila sila uskrsnuća. Ništa se neće dogoditi ukoliko ne dođe do velike rasprodaje svih onih zamjenskih vrijednosti u crkvenom svijetu koje su istisnule i ostavile po strani silu uskrsnuća. Umjesto crkvene kuknjave i naricanja za probudom, treba doći do staromodnog i učinkovitog obraćenja u razmišljanju i duhovnom djelovanju općenito. U suprotnom, izlažemo se opasnosti trajnog ostanka izvan Božjih nauka. Budimo vjernici Pavlovog kova! Svatko od nas zna koju vrijednost još nije prodao kako bi mogao kupiti neprocjenjivo blago. Učinimo to i sigurno nećemo požaliti. Sila uskrsnuća je neprocjenjiva vrijednost u Kristu.

Otkrivenje

“... da vam Bog našega Gospodina Isusa Krista, Otac slave, da Duha mudrosti i otkrivenja ... da znate koliko je u nama koji vjerujemo izvanredno velika njegova sila, koja odgovara djelotvornosti moćne Božje snage, koja je pokazao u Kristu uskršavajući ga od mrtvih ...”
(Efežanima 1:17;19,20)

Pavlove poslanice crkvama u Efezu i Kolosu koje uče o djelovanju sile uskrsnuća u vjernicima započinju molitvom za primanjem Duha mudrosti i otkrivenja. To nije slučajno. Zabilježen slijed - otkrivenje, znanje, život - jest poredak etapnog djelovanja Svetog Duha u našim životima. Ne znamo li da je nešto vrijedno onda to nećemo cijeniti i koristiti u svakodnevnom vjerničkom životu, a kamoli vjerom tražiti i prisvajati u molitvi. Upravo je to nažalost ono što se mnogima događa i zato takvo stanje treba hitno početi mijenjati. Božja volja za sve nas jest *“da živimo novim životom, kao što je i Krist uskrsnuo od mrtvih Očevom slavom”*. (Rimljanima 6:4)

Krenimo od Poslanice Efežanima. Uskrsli Krist zadao je odlučujući udarac sotoninom kraljevstvu. Isusovo ime je najmoćnija sila u vidljivom i nevidljivom svijetu. Duhovna poglavarstva, vlasti, sile i gospodstva nalaze se pod Kristovim nogama i nikad neće doći do preokreta. Uskrsli Krist je vječni pobjednik, a sotona vječni gubitnik! Takav je duhovni odnos u kojem smo pozvani vjerovati. Imajmo to uvijek na umu. Vjera Novog saveza ujedinjena je sa silom uskrsnuća u Isusovom imenu. Onog trenutka kad pogledamo u duhu naše razmišljanje, govor i djelovanje počinju se mijenjati u skladu s objavljenom istinom. Vjerujemo li da je sila uskrsnuća pobjednička sila, onda jednako moramo vjerovati da je i životno djelovanje u toj sili pobjedničko. To su podrazumijevajuće činjenice i temelj Pavlove ohrabrujuće tvrdnje *“da nas Bog u Kristu uvijek vodi u pobjedničkom slavlju”*. (2. Korinćanima 2:14)

*ON NE KAŽE ČESTO, POVREMENO, RIJETKO ILI NIKAD, NEGO UVIJEK.
BUDIMO VJERNICI PAVLOVOG KOVA KOJI SU UVIJEK VOĐENI U POBJEDI!*

U prvom poglavlju Poslanice Kološanima (10-12) apostol nabraja ovih šest učinaka koje bi otkrivenje trebalo neprekidno proizvoditi u životu svakog vjernika:

- ◆ život dostojan Gospodina
- ◆ ugađanje Bogu
- ◆ plodnost u svakoj vrsti dobrih djela
- ◆ napredak u spoznaji Boga
- ◆ osposobljavanje u sili svake vrste za savršenu postojanost i strpljivost
- ◆ radosna zahvalnost Bogu Ocu

Otkrivenje ne bi smjelo biti pojava vezana isključivo za početak života u Kristu. Nije dobro kad ljudi koji su godinama u Kristu stalno pričaju o prvom primljenom otkrivenju, a nemaju što reći o nastavku. Znači li to da su na tom mjestu objave i stali? Nažalost, upravo je to ono što se nekima događa. Ukopaju se poput vojnika u rovu, pretvarajući vremenom rijeke žive vode u ustajalu močvaru. Pavao je živio u stalnoj obnovi otkrivenja, tj. napredovao je u duhovnoj spoznaji Krista. Važno je napomenuti da vjernici imaju odgovornost prema primljenom otkrivenju.

Pavao je kralju Agripi otkrio što mu je Isus zapovjedio kad mu se ukazao na putu za Damask: *“Ustani i stani na svoje noge; jer zato sam ti se ukazao da te postavim slugom i svjedokom kako onome što si vidio, tako onome što ću ti objaviti.”* (Djela 26:16) Vidimo li što Isus kaže? Mi trebamo postati slugama i svjedocima otkrivenja koje smo primili. Ono ne smije postati ukras, ili samo suhoparna obavijest koja zauzima mjesto u našem umu. Ono bi također trebalo izgrađivati naš karakter u Kristu i voditi nas prema ispravnom vjerskom djelovanju. Pavao je ispravno postupio s primljenim otkrivenjem: *“Otada, kralju Agripa, nisam bio neposlušan nebeskom viđenju ...”* (19)

Budimo vjernici Pavlovog kova i počnimo djelovati u skladu s otkrivenjem koje smo primili u Kristu! Isus je svakom vjerniku povjerio određen broj talenata. Bez obzira koliko smo primili, od nas se očekuje da primljene vrijednosti umnožimo na sve moguće raspoložive načine. Ono što nam je u duhu otkriveno trebamo podijeliti s onima koji to nemaju. Nemojmo se zavaravati kao i čovjek kojeg je Isus spomenuo u priči iz evanđelja. On je svoj talent zakopao i predao ga gospodaru nakon njegovog povratka. Zbog kalkulantškog pristupa u korištenju povjerenih vrijednosti bio je oštro kažnjen (Matej 25:14-3).

Jačanje nutarnjeg čovjeka

*“Neka vam da, prema bogatstvu svoje slave,
da se ojačate silom po njegovom Duhu u nutarnjem čovjeku,
da Krist stanuje u vašim srcima po vjeri ...”*
(Efežanima 3:16,17)

U odlomku 'Novo rođenje' vidjeli smo da je spasenje u Kristu određeno stvaranjem novog čovjeka. Stara duhovna narav mora biti zamijenjena novom. Sila uskrsnuća utkana je u duhovno tkivo nutarnjeg čovjeka i jedino je sredstvo njegovog razvoja i jačanja. Pavao uči da ona koristi dva sredstva za ostvarenje tog cilja. Oba su jednako važna i nenadomjestiva u vjerskom životu. U Prvoj poslanici Solunjanima čitamo: *“Zato i mi zahvaljujemo Bogu bez prestanka zato što ste primajući Božju riječ, to jest našu propovijed, primili je ne kao ljudsku riječ, nego - kao što uistinu i jest - Božju riječ, koja djeluje silom u vama vjernicima.”* (2:13) Samo slušanje Božje riječi nije jamstvo njezine bezuvjetne djelotvornosti u ljudskom životu. Pogledajmo Isusovu zemaljsku službu. Ljudi siromašnog duha, bolesni, zarobljeni, grešni i željni promjene slušali su Njegovo učenje i bivali blagoslovljeni na svim razinama. S druge strane, religiozni ljudi niti na jedno Isusovo učenje nisu rekli amen, iako su ga vrlo često slušali i pratili u stopu. Dakle, svi u većoj ili manjoj mjeri čujemo istu Gospodinovu poruku, ali odazivamo se različito.

O tome čitamo u četvrtom poglavlju Poslanice Hebrejima: *“I mi smo, sigurno, primili Radosnu vijest kao i oni. Ali, njima riječ koju su čuli nije koristila ništa, jer se nisu pridružili onima koji su čuli Božju riječ i primili je vjerom.”* (2) Vjernici u Solunu bili su u skupini onih koji su čuli Božju riječ i primili je vjerom. Plodovi koje su donijeli svjedoče tomu u prilog. U suprotnom, ona im ne bi ništa koristila. Što je s nama? Imamo li koristi od riječi koju čujemo, ili nam ne koristi ništa? Slušamo li iz godine u godinu učenja o autoritetu u Kristu, sili Svetog Duha, Božjim obećanjima, no svejedno živimo gubitnički na svim poljima? Ne zavaravajmo se pronalazeći izgovore. Riječ sigurno nismo primili vjerom i zato nam ne koristi ništa. To je jedini razlog, a sve drugo su izgovori. Moramo hitno mijenjati naš odnos spram nje ukoliko želimo preokrenuti negativne trendove u duhovnom životu.

VJERNICI PAVLOVOG KOVA PRIMAJU BOŽJU RIJEČ,
A ONA U NJIMA I KROZ NJIH DJELUJE SILOM.

Negativni pojmovi kao što su slabost, bolest, neobnovljen um i nedjelotvornost za njih predstavljaju nepoznanicu. Nažalost, za razliku od njih, onima koji riječ ne čuju vjerom navedeno je svakodnevica i sudbina ukoliko ne počnu mijenjati razmišljanje i djelovanje u skladu s istinom objavljenom u Pismu.

Drugi način jačanja nutarnjeg čovjeka opisan je u Prvoj poslanici Korinćanima: *“Onaj koji govori tuđim jezikom izgrađuje sam sebe ...”* (14:4) Grčka riječ *oikodomeo* koja je prevedena kao izgradnja znači podizanje, jačanje, ohrabrivanje, poticanje. Preduvjet početka govora u drugim jezicima jest krštenje u Duhu. Mi ne bivamo kršteni zato da trenutno progovorimo u jezicima, nego prvenstveno kako bismo primili silu za davanje Kristovog svjedočanstva. Jezici su prateći znak krštenja (Djela 2:4; 10:44-46; 19:6). To dvoje je bitno razlučiti.

Kriva je nauka koja tvrdi da je moguće biti kršten Duhom bez istodobnog govora u drugim jezicima. Svi izvještaji iz Knjige Djela to opovrgavaju. U Novom savezu nije zabilježen niti jedan vjernik kršten Duhom koji nije govorio u jezicima. Također, nije točno da bivamo kršteni Duhom onog trenutka kad prihvaćamo Krista kao Spasitelja. Dakle, neka vrsta automatizma. Izvještaji pokazuju da su ljudi bivali kršteni Duhom odvojeno od trenutka spasenja. Postoji razlika između stanja koja opisujemo kao primanje Duha i krštenje Duhom. Učenici su na dan Pentekosta bili kršteni Duhom. Znamo da su u tom trenutku već bili nanovo rođeni, ispunjeni Duhom kroz prihvaćanje vjere u uskrslu Krista.

Što se događa s ljudima koji pristupe crkvama koje ne vjeruju u krštenje Duhom ili o toj tematici naučavaju krive doktrine? Nažalost, ništa dobro i blagoslovljeno u tom izuzetnom važnom području duhovnosti. Oni bivaju lišeni mogućnosti izgradnje nutarnjeg čovjeka i zato trpe nenadoknadivu štetu u duhovnom životu. Istodobno, bivaju zbunjeni i vrlo teško prihvaćaju biblijsku istinu ovog predmeta kad se susretnu s njom. Mi imamo slobodu izbora. Moramo biti svjesni da on za sobom neminovno povlači i posljedice. Odlučimo li biti vjerniji crkvenoj zajednici koja se protivi Božjoj volji u vidu krštenja Duhom i govora u jezicima nego Kristu, u tom slučaju ne možemo očekivati Njegovu naklonost i podršku.

*BUDIMO VJERNICI PAVLOVOG KOVA!
ONI BIVAJU KRŠTENI U DUHU I GOVORE U JEZICIMA.
ZATO IM JE NUTARNJI ČOVJEK JAK I SPOSOBAN IZVRŠITI BOŽJU VOLJU
U SVAKOM PODRUČJU ŽIVOTA U KRISTU.*

Mogućnosti djelovanja

“Sa silom koja djeluje u nama, Bog može učiniti neograničeno više od onoga što možemo moliti ili misliti.”
(Efežanima 3:20)

Sila uskrsnuća jača našeg nutarnjeg čovjeka kako bi svakodnevno mogao ostvarivati postavljene ciljeve u Kristu. On je vrsta duhovnog generatora koji pokreće cijelo naše biće. Svatko od nas suočen s ostvarenjem bilo kojeg od njih donosi jedan od ova dva zaključka: “Ja to mogu, ili ne mogu učiniti!” Ovaj drugi zaključak ne postoji u Božjem kraljevstvu. Naime, Isus kaže *“da je sve moguće čovjeku koji vjeruje”*. (Marko 9:23) Spomenuti vjernici jesu oni ljudi koji usklađuju svoj način razmišljanja, govora i općenitog djelovanja s istinom Božjom riječi.

Vjernici bez vjere koje Pavao poziva na preispitivanje ne žive u 'sve je moguće' dimenziji. Vjera pokreće Božju silu. Onda kad je stvarno, a ne samo prividno pokrenuta, tad ne postoji ni najmanja mogućnost da nešto ne možemo učiniti u Kristu. Neograničeno više jest standard Božjeg kraljevstva. To je područje u kojem se uvijek trebamo kretati vjerom. Vjerujemo li da sila uskrsnuća jača nutarnjeg čovjeka i djeluje u nama, onda ni u kojem slučaju nećemo ni pomisliti, a kamoli reći “Ja to ne mogu učiniti!” Ukoliko ne možemo nešto ostvariti onda moramo biti svjesni da je u pitanju samo ovaj razlog. Nismo se kretali vjerom u 'neograničeno više' dimenziji.

Vjernici Pavlovog kova znaju da su riječi njihovog apostolskog uzora primjenjive za ostvarenje svih ciljeva u Kristu: *“Sve mogu u Kristu koji mi daje snagu!”* (Filipljanima 4:13) Grčka riječ *ischuo* koja je prevedena kao sve mogu znači biti jak, sposoban, upotrebljiv, zdrav, pobijediti, doći do konačnog cilja, imati smisao.

*BUDIMO VJERNICI PAVLOVOG KOVA I STAVIMO SVOJE IME
ISPRED SVAKOG OD NAVEDENIH CILJEVA U KRISTU.
VJEROM POKRENIMO SILU USKRSNUĆA U ISUSOVOM IMENU
I ONO ŠTO GODINAMA NISMO MOGLI OSTVARITI
DOGODIT ĆE SE PRIJE NEGO ŠTO SE USUĐUJEMO POMISLITI.*

Slabost će se trenutno pretvoriti u snagu, nesposobnost u sposobnost, neupotrebljivost u upotrebljivost, bolest u zdravlje, poraz u pobjedu, besciljno lutanje u svrsishodnost, besmisao u

smisao. Pavao se nije neumjereno hvalio kad je opomenuo neke ljude u Korintskoj crkvi: “Ali, eto me ubrzo, i tada ću vidjeti ne što govore te oholice, već što mogu, jer Božje kraljevstvo nije u riječi, nego u sili.” (1. Korinćanima 4:19,20) Apostol je želio pokazati tamošnjim i svim budućim vjernicima da u Božjem kraljevstvu vrijedi ono što možemo učiniti, a ne ono što kažemo da možemo, ali ne činimo. Prazne riječi ne vrijede ništa, a djela vjere su neprocjenjiva vrijednost u Božjim očima.

Jakost u Gospodinu i Njegovoj silnoj moći

“Ubuduće, budite jaki u Gospodinu i njegovoj silnoj moći.”
(Efežanima 6:10)

Najčešća pogreška u razumijevanju Božje volje jest mišljenje da smo pozvani biti nepomični promatrači koji uglavnom samo trebaju čekati da Bog nešto učini za ili kroz nas. Dakako, ponekad je i čekanje jedan od sastavnih elemenata vjere, ali moramo biti vrlo oprezni u vezi tog pitanja. Može nam se dogoditi da čekanje postane jedini element. U tom slučaju postajemo “čekajući vjernici” a takvi ne postižu ciljeve u Kristu. Riječ budite odskake u gore navedenom Pavlovom pozivu. Ona je ključna za razumijevanje predmeta. Naime, nije teško općenito vjerovati u postojanje Božje sile. U današnjem crkvenom svijetu primjetno je razvijanje bajkovitih predodžbi o njezinom djelovanju u životu vjernika. Ovo je važno pitanje: “Djeluje li Božja sila bez obzira na našu suradnju u vjeri?” U slučaju potvrdnog odgovora Pavlov poziv je nepotreban. No, riječ budite ruši sve teorije koje tvrde da Bog može učiniti što god i kad hoće bez obzira na našu suradnju. Apostolov poziv nedvosmisleno podrazumijeva nužnost vjernikovog djelovanja u Božjoj sili.

Što znači biti jak? Pogledajmo značenje grčke riječi *endunamo* koja opisuje tu riječ: biti silan, moćan, drzak ili bezobrazan. Evo što to znači u području koje Pavao opisuje kao u Gospodinu. U Novom savezu postoji oko sto i trideset stihova koji sadrže pojmove kao što su u Kristu, kroz Krista ili po Kristu. Mi smo pozvani upoznati i prisvojiti na osobnoj razini cjelokupnu baštinu u Kristu. Prisvajanje podrazumijeva silovito i moćno duhovno djelovanje. Oni koji samo čekaju i misle da će Bog djelovati umjesto njih obmanuti su.

SVETI DUH NAM OTKRIVA VRIJEDNOSTI U KRISTU,
ISTODOBNO NAS POZIVAJUĆI NA SILOVIT JURIŠ
KAKO BISMO IH PRISVOJILI I KORISTILI NA BOŽJU SLAVU.

Drugo područje u kojem smo pozvani biti jaki apostol naziva Njegova silna moć. Usporedimo Božju silu s električnim strojem za razbijanje betona. Naša uloga slična je radniku koji rukuje s njime u skladu s priloženim uputama. Njih daje Isus u jedanaestom poglavlju Matejevog evanđelja: *“Od vremena Ivana Krstitelja do sada navala je na nebesko kraljevstvo i siloviti ga prisvajaju.”* (11:12) Grčka riječ *biastes* koja je prevedena kao siloviti znači nasilna ili žestoka osoba, onaj koji koristi silu. Riječ *harpazo* koja je prevedena kao prisvajanje znači oteti, grabiti, osvojiti, plijeniti, učiniti nešto na brzinu. Vjernici Pavlovog kova na juriš osvajaju Božje kraljevstvo! Njihovo djelovanje u Božjoj sili ima *biastes - harpazo* osobine.

Peto poglavlje

PROPOVIJEDANJE EVANĐELJA

Službenici Duha ili slova

“Ne, naša sposobnost dolazi od Boga, koji nas je i osposobio da budemo službenici Novog saveza, ne slova, nego Duha, jer slovo ubija, a Duh oživljuje.”
(2. Korinćanima 3:6)

Vjernici u Korintskoj crkvi bili su plod Pavlove požrtvovne ljubavi i mukotrpnog rada na njihovom duhovnom sazrijevanju i jačanju. On ih je nazvao *“Kristovim pismom sastavljenim od naše skrbi”*. (2. Korinćanima 3:3) U nastavku stiha vidimo *“da pismo nije bilo napisano crnilom, nego Duhom živog Boga, ne na pločama od kamena, nego na tjelesnim pločama - u srcima”*. Pavao je znao da istina Božje riječi može donijeti priželjkivani plod tek onda kad ju Sveti Duh ispiše u srcima vjernika. Ostvarenje tog cilja uvjetovano je spremnošću službenika za služenje živom Bogu u Duhu, a ne u slovu. Možda se pitamo, zar se ne podrazumijeva da je svaki propovjednik Evanđelja istovremeno i službenik Duha? Tako bi u svakom slučaju trebalo biti ukoliko se pridržavamo standarda Božjeg kraljevstva. No, nikad ne smijemo smetnuti s uma da biblijsko prosuđivanje prvenstveno treba biti utemeljeno na plodu. Kao što kaže apostol, plod službe Duha je život, a službe slova smrt.

Podsjetimo se Isusovih riječi: *“Lopov ne dolazi, osim da ukrade, ubije i uništi. Ja sam došao da ovce imaju život i da ga imaju uobilju.”* (Ivan 10:10) Svaki vjernik je najmanje tisuću puta čuo ovu izjavu. Unatoč tome, nužno je postaviti sljedeće pitanje, ima li svaki vjernik vrstu života koji Isus nudi u punini? Ne smijemo se zavaravati i misliti da je služba slova završila svoje djelovanje uspostavom Novog saveza. Ona i u današnjem vremenu ima svoje sljedbenike, zagovornike, propovjednike, slušatelje i nažalost žrtve. Upravo su zato mnogi vjernici funkcionalno onesposobljeni u određenim životnim područjima.

Služba slova ubila je u njima mogućnost ozdravljenja, oslobođenja, pobjede nad djelima grešne prirode, čistoće uma, radosti, dotoka svježeg otkrivenja, djelovanja u sili Svetog Duha, općenitog uspjeha i napretka u Kristu.

Zadržimo se još malo na odgovornosti propovjednika. Svatko može dati drugima samo ono što je duhovno živo u njemu. Netko propovijeda o ozdravljenju bolesnika, Isusovim ranama koje su nas izliječile i dr. No, kakva korist od toga ukoliko nikad nije na biblijski način molio za nečije ozdravljenje, ili još gore, pripada li denominaciji koja osporava djelovanje sile Isusovog imena u ozdravljanju bolesnika i istjerivanju zlih duhova. Takva riječ ubit će slušatelje bez obzira što je doktrinalno točna. To je u svojoj srži i dalje služba slova i smrti.

Budimo vjernici - propovjednici Pavlovog kova, službenici Duha koji prihvaćaju cjelokupnu istinu Božje riječi! Dopustimo Svetom Duhu da je učini živom u našem srcu i počnimo je živjeti vjerom. Učenje bez djelotvorne provedbe vrijedi manje čak i od papira na kojem je napisano. Pavao je rekao vjernicima u Korintu *“da su oni preporuka koju poznaju i čitaju svi ljudi”*. (2. Korinćanima 3:2) Službenici Duha stvaraju duhovne vjernike koji imaju puninu života u Kristu. Službenici slova stvaraju tjelesne vjernike koji su mrtvi i onesposobljeni u mnogim, ako ne i u svim životnim područjima. Dakako, postoji i odgovornost vjernika koji primaju riječ. Oni moraju razumjeti da je za njihov duhovni život presudno kakvoj službi su poklonili povjerenje, službi Duha koja će im dati život, ili službi slova koja će ih ubiti.

Ljudi se zavaravaju do krajnjih granica čekajući da se služba slova (smrti) pretvori u službu Duha (života). U prijevodu, to je ova dobro poznata vrsta isprike: “Znam da je moja crkva mrtva - hladna! Ljudi su većinom bolesni, zarobljeni i nepromijenjeni. Ja sam također jedan od njih! Ne primam otkrivenje, duhovno nazadujem, hladim se i gubim volju. Svejedno, molit ću za duhovnu promjenu u crkvi! Jednog dana će doći probuda i sve će se iznenada promijeniti na bolje!” Žalosno je da mnogi doslovno umru moleći uporno takve besmislene molitve, propuštajući ispuniti svrhu koju im je Bog namijenio u Kristu.

Tehnika utemeljena na Pismu

*“... da mi se, kad otvorim usta da riječ,
kako bi smjelo mogao saopćiti tajnu Radosne vijesti,
koje sam poslanik u okovima: da u njezinoj službi
mogu govoriti smjelo, kako i trebam govoriti.”
(Efežanima 6:19,20)*

Pavao je znao da nije svejedno kako će propovijedati Evanđelje, tj. u kakvom duhu će ga predstaviti ljudima. Nije važno samo što, nego i to kako se propovijeda. Zapazimo da je vjernike u Efezu poticao da mole za njega ove dvije stvari: primanje žive Riječi i smjelost u govoru. Službenici Duha svjesni su ovisnosti o Njegovom nadnaravnom vodstvu tako da ne djeluju naglo i nepromišljeno bez prethodne pripreme. U čemu se ona sastoji? Svaka otvorena vrata za propovijedanje zahtijevaju živu Riječ koja vrijedi isključivo za tu okolnost. Upravo je to ono što službenik Duha traži u molitvi. Isus nam to ovako prikazuje: *“Što vam kažem u tami, recite na svjetlu, što čujete u skrovitosti, propovijedajte na krovovima.”* (Matej 10:27)

Apostol u propovjedničkoj službi nikad nije djelovao šablonski. Sustavno je razvijao duhovnu osjetljivost kako bi ljudima mogao propovijedati živu Božju riječ. Nema ništa loše u evangelizacijskim priručnicima, ali ne može se u svakoj prilici djelovati po unaprijed zacrtanom redosljedu. Pavao je na nekim mjestima prvo ozdravio bolesnike, a potom propovijedao Evanđelje (Djela 14:8-20; 16:16-40). S druge strane, negdje je prvo propovijedao i potom djelovao u smjeru ozdravljenja bolesnika i istjerivanja zlih duhova (Djela 14:1-3; 19:8-12).

Barnaba je u Jeruzalemu apostolima predstavio Pavla kako bi odagnao nedoumice tamošnjih kršćana u vezi njegovog obraćenja. Zapazimo ovu potankost. Kao svjedočanstvo Pavlove nutarnje promjene istaknuta je činjenica *“da je u Damasku smjelo propovijedao u Isusovo ime”*. (Djela 9:27) U sljedećem stihu vidimo *“da se otada s njima slobodno družio u Jeruzalemu, smjelo propovijedajući Gospodinovo ime”*. Pavao je efeškim vjernicima podjednako naglasio duhovnu važnost primanja žive Riječi i njenog smjelog propovijedanja. Pogledajmo značenje grčke riječi *parrhesiazoma* koja je prevedena kao smjelo: slobodno, otvoreno, javno, smiono, odlučno, neustrašivo govoriti, slobodno se izražavati, imati hrabrosti.

Kako se u duh riječi koje opisuju smjelost u propovijedanju uklapaju nastupi mlakih crkvenih sustava koji Evanđelje pretvaraju u bezličnu, neprepoznatljivu i nesilovitu duhovnu poruku? Pavlovo propovijedanje Evanđelja nije bilo u istom sklopu kao današnje kulturno - umjetničke izvedbe, u crkvenom svijetu poznatije kao evangelizacije. Demoni se ironično smiju i naslađuju s neznanjem vjernika koji na evangelizacijama izvode skladbe svjetovnih sastava i pjevača. Najčešće se originalan tekst zamijeni kršćanskim riječima, ali može li tim providnim postupkom pjesma postati kršćanska? Nikad, ni u kojem slučaju! To je i dalje skladba zaražena duhom ovog svijeta.

Stvari su ponegdje otišle tako daleko da se na evangelizacijama otvoreno izvode svjetovne pjesme bez promjene riječi. Tako ljudi koji trebaju biti spašeni od duha ovog svijeta slušaju pjesme koje je proizveo taj isti duh. S pravom se onda postavlja pitanje tko je u gorem duhovnom stanju, oni koji su u svijetu ili oni koji ih navodno evangeliziraju? Ni u najgoroj noćnoj mori ne možemo zamisliti Pavla kako se koristi obradama svjetovnih pjesmama u propovijedanju Evanđelja. Slikovito rečeno, on takav kompromis niti mrtav ne bi učinio! Tragedija je još veća kad se takvim pjesmama "slavi Gospodin" na crkvenim sastancima. Pjesme Beatlesa, Boney M-a, Kenny Rogersa, Mc Hammera, U2 i ostalog društva nikad neće biti prihvaćene u Božjem kraljevstvu. Zamislimo Izraelce u Starom savezu kako obrađuju pjesme Filistejaca, Asiraca, Babilonaca, Amonaca, Amalečana, Egipćana i ostalih neprijateljskih naroda, prinoseći ih kao žrtvu slavljenja ugodnu Bogu. U izraelskoj povijesti bilo je sličnih pojava, ali su uvijek proizvele proročki poziv na odbacivanje istog. U suprotnom, Božji sud sustizao je sve one koji su tvrdoglavo ustrajali u takvom neprihvatljivom djelovanju.

VJERU KOJA SE BORI PROTIV SVIJETA I POBJEĐUJE GA
SVE OTVORENIJE ZAMJENJUJE "VJERA" KOJA SE BRATIMI SA SVIJETOM.

Budimo vjernici Pavlovog kova! Oni nikad neće ući u kompromis s duhom ovog svijeta. Uvijek i svugdje propovijedaju kristalno čisto Evanđelje, a ne duhovni otrov sastavljen od mješavine kršćanstva i svjetovnosti. To je demonska krivotvorina koja ljude duhovno ubija i bespovratno ih odvodi od Krista. Ovo je standard Pavlove propovjedničke službe koji u svakoj prilici trebamo nasljedovati: "On im je izlagao i svjedočio o Božjem kraljevstvu i nastojao - od ranog jutra do kasne večeri - uvjeriti ih o Isusu, polazeći od Mojsijevoj zakona i proroka." (Djela 8:23)

Ovaj izvještaj govori o Pavlovom propovijedanju rimskim Židovima, a isti standard primijenio je prema poganima. Dotaknimo i njegovo propovijedanje ljudima koji su već pristupili Crkvi. Opraštajući se od starješina efeške crkve naglasio im je ovo: *“Zato vam danas svečano izjavljujem da sam čist od krvi vas sviju, jer nisam ništa propustio priopćavajući vam u potpunosti Božji naum.”* (Djela 20:26,27)

PAVAO JE UVIJEK UČIO CJELOVITU, A NE POLOVIČNU ISTINU.

Prorok Malahija podsjetio je Izraelce *“na Levija, kojem je Zakon istine bio u njegovim ustima”*. (2:6) U sljedećem stihu prorok kaže *“da svećenikove usne trebaju čuvati znanje”*. Nije se moglo dogoditi da netko obuhvaćen apostolovim učenjem ostane prikraćen u spoznaji u bilo kojem području duhovnosti. Danas je stanje drugačije upravo zato što se ne primjenjuje Pavlov standard učenja cjelokupne istine. Tako mnogi vjernici ostaju zakinuti u spoznaji. Trebali bi znati sve o tome kako trebaju djelovati u Božjoj sili, ali nažalost ne znaju. Razlog je taj što njihovi učitelji zbog odanosti denominaciji odbacuju pojedine ili sve istine vezane uz taj predmet. Upravo zato ih ne mogu prenijeti na njih. Prorok to ovako opisuje: *“Ali, vi ste zašli s puta, učinili ste da se mnogi spotiču o zakon.”* (8)

Pavao je održavao ravnotežu između uloge Duha i Pisma u propovjedničkoj službi. Nije dopustio da učenje Pisma ostane bez neophodne svježine. Također, njegovo duhovno djelovanje i naučavanje nije izlazilo izvan okvira istine objavljene u Pismu ili neposrednog otkrivenja Svetog Duha. Nažalost, danas su zanemareni ovi temeljni standardi kojih se apostol vrlo disciplinirano pridržavao u službi. Posljedice su prodor suhoparne intelektualne teologije koja nije čee Božju silu i neobuzdano karizmatičko djelovanje koje nanosi štetu ispravnoj uporabi darova Svetog Duha u izgradnji Crkve i propovijedanju Evandjelja izgubljenom svijetu.

Čekati probudu ili propovijedati Evanđelje?

*“Budući da svijet svojom mudrošću
nije upoznao Boga u Božjoj mudrosti,
Bog je odlučio one koji vjeruju spasiti ludošću propovijedanja.”
(1. Korinćanima 1:21)*

Probuda je danas najspominjanija riječ u crkvenim krugovima. Nalazimo je u sadržaju kršćanskih knjiga, čujemo na molitvenim sastancima, slušamo u pjesmama glazbenih sastava i razgovorima vjernika. Čak i u najavama raznoraznih konferencija i seminara primjećujemo pojam probude. Kad bi nasumce izabrali deset pripadnika različitih crkava i zamolili ih da ukratko opišu svoje viđenje pojma probude bili bismo iznenađeni raznolikošću napisanih odgovora. Polovica ispitanih probudu bi vjerojatno vidjela kao nasušnu potrebu većine današnjih crkava. O tome možemo čitati u odlomku 'Spremnost na žrtvu'.

Zadržimo se na viđenju probude koje je stavljeno u kontekst postizanja cilja da ljudi priznaju Isusa kao Spasitelja i Gospodina kako bi mogli biti spašeni od stanja duhovne smrti i posljedica grijeha. Vremenom je probuda postala suvremen trend s nizom maštovitih i biblijski neutemeljenih teorija koje su se razvile među njenim pobornicima. Osnova teorije o probudi jest vjerovanje da molitva pokreće djelovanje Svetog Duha sa svrhom osvjedočenja ljudi o njihovoj grešnosti i potrebi za Spasiteljem. Nije da se to otvoreno kaže, ali ispada da Bog na neki način mora biti uporno nagovaran molitvom kako bi se smilovao i poduzeo nešto u vezi toga. Ovo je toliko važno pitanje da moramo upoznati biblijsko učenje i provesti ga u djelo. Ispunjenje naše svrhe u Kristu i spasenje mnogih ljudi može ovisiti o tome. Pavao, kao ni drugi pisci evanđelja ili poslanica, nigdje ne naučava da molitva za probudu dovodi do osvjedočenja i spasenja grešnika.

*USTVARI, NITKO U NOVOM SAVEZU
UOPĆE I NE SPOMINJE POJAM PROBUDE.*

Pavao uči *“da je Bog odlučio spasiti svijet ludošću propovijedanja”*. (1. Korinćanima 1:21) Povežimo ovo s njegovim riječima iz desetog poglavlja Poslanice Rimljanima: *“Tko god zazove Gospodinovo ime, spasit će se.”* (13) Kako će grešnici biti obaviješteni o spasiteljskoj sili Isusovog imena? Netko će moliti za njih bez obzira hoće li prethodno čuti poruku? Takvo što može se

dogoditi samo u crkvenoj bajci zvanoj probuda. Pavao ne ostavlja mjesto nikakvoj dvojbi u pogledu ovog predmeta: *“Ali, kako će zazivati onoga u koga nisu vjerovali? Kako li će vjerovati u onoga za koga nisu čuli? Kako li će čuti bez propovjednika?”* (14,15) Pogledajmo što nam objavljuje sedamnaesti stih: *“Prema tome, vjera dolazi od propovijedanja, a propovijedanje biva Kristovom riječju.”* Gospodin Isus, Petar, Jakov, Filip, Barnaba, Stjepan, Sila, Timotej, Pavao, kao i mnogi drugi znani i neznani junaci vjere u bilo kojoj epohi, propovijedali su Božju riječ ljudima kako bi spasiteljska vjera mogla doći u njihova srca. Moramo biti iskreni do srži, poniziti se pred Božjom objavom i zapitati se koga mi uistinu nasljedujemo u vjerskom djelovanju. Jesu li to svijetli biblijski uzori predvođeni Kristom, ili smo poklonici suvremenog bajkovitog trenda zvanog probuda?

Sila Svetog Duha potvrđuje propovijedanje Evanđelja

“Ne usuđujem se reći nešto od onoga što Krist nije učinio po meni za obraćenje pogana riječju i djelom, snagom čudesnih znakova i silom Svetog Duha.”
(Rimljanima 15:18,19)

Propovijedanje Evanđelja nema za cilj samo to da ljudi čuju Božju riječ. To je polazna točka. Nažalost, može biti i posljednja ne uspijemo li sagledati razmjere Božje volje. Neusporedivo je veća udarna moć Evanđelja koje je propovijedano u sili Svetog Duha, potvrđeno čudesima i znakovima, od Evanđelja koje je samo suhoparna obavijest. Kakvo Evanđelje mi danas želimo propovijedati u službi? Želimo li ono prvo odmah se trebamo zapitati imamo li Božju silu? Isus kaže: *“Primit ćete silu kada Sveti Duh dođe na vas, pa ćete mi biti svjedoci ...”* (Djela 1:8) Primanje sile o kojoj Isus govori jest krštenje u Svetom Duhu. Ono je Božja volja za svakog vjernika Novog saveza. Nažalost, nisu svi vjernici kršteni Duhom. Mnogi od njih pripadaju denominacijama koje otvoreno niječu tu vrstu krštenja kao Božju volju za današnje vjernike ili imaju krivo razumijevanje što ono jest i kako vjernici ulaze u to područje. Naš izbor je ovaj, slušati denominaciju ili Krista koji nam želi dati silu Svetog Duha kako bismo je mogli koristiti na Njegovu slavu.

Budimo vjernici Pavlovog kova i vjerom primimo silu bez sumnjičavog preispitivanja objavljenog u Pismu. U šesnaestom poglavlju Markovog evanđelja (17,18) Isus je učenicima naveo ovih pet čudesa i znakova koji će pratiti vjernike u Njegovo ime:

- ◆ istjerivanje zlih duhova
- ◆ govor u drugim jezicima
- ◆ uzimanje zmija rukama
- ◆ otpornost na otrov
- ◆ ozdravljanje bolesnika

Pogledajmo dvadeseti stih: *“A oni su otišli i počeli svuda propovijedati. Gospodin je s njima djelovao i potvrđivao riječ sa čudesima koja su je pratila.”* Nije svako propovijedanje Evanđelja bezuvjetno popraćeno znacima i čudima. To je u svakom slučaju Božja volja. Međutim, ljudski čimbenik može spriječiti njenu provedbu u vidljivoj stvarnosti. Kao što smo već vidjeli, postoje vjernici bez vjere. U ovom slučaju to znači ovo; vjernici koji uopće ne vjeruju, a kamoli da očekuju djelovanje sile Svetog Duha kroz znakove i čuda. Jasno je samo po sebi da se kroz njihovo propovijedanje suhoparne poruke ništa neće dogoditi.

S druge strane, od velike je važnosti stav i odaziv nevjernika koji čuju poruku. Pavlova služba negdje je bila popraćena čudima i znakovima, a negdje se ništa nije dogodilo osim odbijanja Evanđelja i progona. Dakako, Pavao kao propovjednik nije snosio odgovornost za tako nepovoljan razvoj događaja. On je svugdje beskompromisno nudio istinu Božje riječi i mogućnost dolaženja pod utjecaj djelovanja sile Svetog Duha. Kao što i sam kaže, *“njegova riječ i propovijedanje nije se sastojalo u uvjerljivim riječima mudrosti, već u očitovanju Duha i sile”*. (1. Korinćanima 2:4) Evo kako se Božja sila očitovala u Pavlovoj službi kroz pet čudesa i znakova koje Isus navodi:

Istjerivanje zlih duhova - Ovo područje je tabu tema vjernika koji propovijedaju suhoparnu poruku. Mnogi o tome ne žele niti raspravljati, kao da je riječ o mističnoj pojavi sumnjivog predznaka. Istjerivanje zlih duhova je Isusova zapovijed vjernicima koju trebamo izvršavati kao i sve ostale. Mi smo izravno od Krista primili autoritet da gazimo demonske sile (Luka 10:19). Ipak, kao i u svakom području duhovnosti moramo biti uravnoteženi i utemeljeni. Tako ćemo primljeni autoritet moći pravilno koristiti u propovjedničkoj službi i omogućiti napredak Božjeg kraljevstva gdje god djelujemo u Gospodinovoj sili.

Pogledajmo u šesnaestom poglavlju Knjige Djela (16-18) jedini opisani događaj istjerivanja zlog duha u Pavlovoj službi. Odigrao se u makedonskom gradu Filipu. Pavao i Sila susreli su ropkinju opsjednutu vračarskim duhom. On je koristio djevojčina usta kako bi prividno hvalio apostole statusom Božjih ljudi. Takvo stanje trajalo je nekoliko dana i Pavao je pod nadahnućem Svetog Duha odlučio prekinuti demonov nastup: *“Zapovijedam ti u ime Isusa Krista da izađeš iz nje.”* (18) U nastavku stiha vidimo da je sila Isusovog imena doslovno izjurila demona iz djevojke i ona je izgubila sposobnost vraćanja. Primjećujemo iz izvještaja da je demon djelovao nekoliko dana prije nego što ga je Pavao izbacio. To nije pravilo djelovanja, ali govori nam da moramo biti osjetljivi na poticaj Svetog Duha.

Autoritet koji primamo u službi propovijedanja Evanđelja ima ograničenu razinu primjene i upotrebe. Mi ne možemo izbacivati demone iz ljudi gdje hoćemo i kad hoćemo, nego isključivo na poticaj Svetog Duha. Neuravnotežena primjena autoriteta od strane duhovno neizgrađenih vjernika može izazvati sablazan nevjernika. Proučimo li Isusovu zemaljsku službu vidjet ćemo da su ljudi uglavnom sami tražili tu vrstu duhovne pomoći (Marko 7:26; 9:22) ili je Isus djelovao u duhovnim darovima razlikovanja duhova i činjenja čudesa bez prethodnog ljudskog pristanka (Luka 8:28,29). Pavao je u Filipima izbacio demona iz djevojke bez njezinog pristanka ili izravnog traženja pomoći. To znači da je u tom trenutku Bog suvereno djelovao kroz apostola koristeći se darom činjenja čudesa (1. Korinćanima 12:10).

Osvrnimo se i na danas vrlo rasprostranjena učenja koja tvrde da kršćani mogu svezivati i izbacivati demonska poglavarstva i vlasti iznad gradova i država, slabeći tako njihov utjecaj na ljude koji tamo žive. Obično se takvo djelovanje predstavlja neophodnim korakom do probude. Proučimo li Isusovu, Pavlovu ili službu bilo kojeg vjernika u Novom savezu, nigdje nećemo vidjeti da je netko svezivao demonske sile iznad sela, gradova i država. Kao i u slučaju probude, ova učenja i djelovanja su kriva zato što nemaju nikakvu podlogu u Pismu. Kao temelj takvih učenja koriste se ove Isusove riječi upućene Petru: *“Zaista, kažem vam; što god svezete na zemlji, bit će svezano i na nebesima, i što god razriješite na zemlji, bit će razriješeno i na nebesima.”* (Matej 18:18)

Očigledno je da kontekst Isusovih riječi ne govori o svezivanju demonskih sila, niti se može u bilo kojem pogledu primijeniti u tu svrhu. Poglavlje govori o postupku crkvenih

službenika nad neposlušnim članovima. Također, Isusova izjava iz Mateja 16:19 nema nikakve veze s tzv. molitvenom duhovnom borbom, nego isključivo s primjenom apostolskog autoriteta u ustanovljavanju ispravne doktrine u prvoj Crkvi i rješavanjem spornih pitanja unutar novonastalih kršćanskih zajednica. Iako dobronamjerno, vjernici zavedeni maštovitim i krivim učenjima uzaludno provode dane, mjesece i godine “vežući i tjerajući” demonske sile iznad područja u kojima žive.

Farizeji su kritizirali Isusa optuživši ga da istjeruje demone iz ljudi uz pomoć njihovog poglavara sotone. On im je odgovorio “*da nitko ne ulazi u kuću jakog čovjeka prije nego li ga sveže*”. (Matej 12:29) Isusove riječi nisu uputa koju nam daje u suočavanju s demonskim silama, nego slikovit prikaz onog što se događa kad sila Svetog Duha uđe u sotonino područje vlasti nad ljudskim životom. Niti u jednom izvještaju iz evanđelja ili Knjige Djela ne možemo vidjeti da je netko riječima doslovno svezivao demone prije nego ih je izbacio iz ljudi u sili Isusovog imena.

Vjerojatno najomiljenije poglavlje koje krivi učitelji koriste u promicanju teorija o duhovnom ratovanju u nebeskim prostorima jest Pavlovo učenje o kršćanskoj bojnoj opremi iz šestog poglavlja Poslanice Efežanima. Proučimo li pažljivo apostolove riječi nigdje nećemo vidjeti da on nužnost oblačenja bojne opreme stavlja u kontekst borbe protiv poglavarstva i vlasti kako bi njihov utjecaj na grešne ljude bio značajno oslabljen ili čak uništen. Naprotiv, u jedanaestom i trinaestom stihu vidimo uputu da se obučemo u bojnu opremu kako bismo se mogli suprotstaviti đavolskim napadima, oduprijeti se u zli dan, nadvladati neprijatelja i održati se. Dakle, apostol govori o borbi protiv demonskih sila u području vjernikovog života. U osamnaestom stihu daje poticaj na molitvu u jedinstvu s Duhom. Ne zato da uđemo na demonski teritorij u nebeskim prostorima i uništimo njihov utjecaj na ljude u gradovima, državama i kontinentima, nego sa svrhom davanja molitvene podrške svetima u Kristu. Pavao je ujedno zatražio i molitvenu podršku za sebe kako bi njegovo propovjedničko djelovanje bilo smjelo.

Što reći o učenjima koja pozivaju vjernike “da u duhu zabrane” sotoni održavanje rock koncerata izopačenih izvođača, parada lezbijki i homoseksualaca i sličnih događaja negativnog predznaka koji se trebaju održati na području njihovih gradova? Lažni apostoli obilaze svijet i održavaju konferencije na kojima uvjeravaju vjernike da mogu svezati demone koji stoje iza takvih stvari i zabraniti im da privremeno djeluju. Što se onda dogodi?

U pravilu samo tragedija, sramota, sablazan i razočarenje! Naivni i neutemeljeni kršćani koji su plijen takvih lažnih učenja danima “vežu demone i zabranjuju im da djeluju”. Na dan ‘D’ održi se ono za što se sa sigurnošću tvrdilo “da je svezano i zabranjeno u duhu”. Pozivi na svezivanje određenih događaja ponekad se i javno objavljuju tako da se mobilizira što veći broj ljudi. U svjetlu navedenog svaki kršćanin uključen u molitveno ratovanje trebao bi se odvratiti od sudjelovanja u tome. Izvorno učenje Pisma osigurava nam sve neophodne obavijesti za uspješan i pobjednički život u Kristu, kao i propovijedanje Evanđelja izgubljenom svijetu. Isus Krist se nikad ne mijenja! Standardi koji su vrijedili za prvu Crkvu u svakom slučaju vrijede i za današnju.

NAMA NE TREBAJU NOVA “SUPER OTKRIVENJA” O MOLITVENOJ BORBI, NEGO PONIZNA PRIMJENA OBJAVLJENIH DUHOVNIH PRINCIPA KOJI SU PRIMJENJIVANI U KRISTOVOJ I APOSTOLSKOJ SLUŽBI.

Važno je naglasiti da duhovno ratovanje nije samo besmisleno i neučinkovito, nego i opasno za one koji ga provode. Duhovna borba i općenito komuniciranje s demonima dopušteno je isključivo u dva slučaja. Prvi je kad se s njima suočavamo u području svog života. U tom periodu trebamo primijeniti autoritet u Isusovom imenu i staviti im do znanja da čvrsto stojimo na istini Božje riječi. Drugi slučaj je u propovjedničkoj službi kad nam Sveti Duh otvori vrata da molimo za ozdravljenje bolesnika ili izgon zlih duhova. Svako djelovanje izvan ta dva područja predstavlja izlazak iz okvira Božje volje.

Govor u drugim jezicima - U drugom poglavlju Knjige Djela opisano je kako su učenici kršteni u Svetom Duhu. Prvi znak koji se pojavio bio je govor u jezicima naroda koji su se zatekli u Jeruzalemu. Dakako, oni prirodnim putem nisu mogli znati jezike tih naroda, tako da je svima bilo jasno da je Bog djelovao na čudesan i do tad u povijesti nezabilježen način. Pavao je kao kršćanin redovito govorio u jezicima koristeći ih za osobnu duhovnu izgradnju (1. Korinćanima 14:18). Ujedno je i poticao druge vjernike da koriste taj duhovni dar (5).

Otpornost na otrov - U dvadeset osmom poglavlju Knjige Djela (1-10) opisano je Pavlovo djelovanje na otoku Malti nakon što je doživio brodolom. Zajedno s ostalim zarobljenicima našao se u opasnom položaju. Vojnici su naumili pobiti sve zatvorenike kako ne bi iskoristili brodolom i pobjegli. Njihov zapovjednik ih je spriječio u naumu zato što je bio naklonjen Pavlu. Urođenici su

gostoljubivo primili njega i ostale zarobljenike. Apostol je krenuo skupljati drva za vatru, kad ga je iznenada ugrizla otrovna zmija. Urođenici su to vidjeli i pomisli da će umrijeti, protumačivši to kao Božju kaznu za grijeh. Čudesni znakovi prate vjernike i otrov nije naškodio Pavlu. Otresao je zmiyu s ruke i bacio je u vatru. To čudo je postiglo velik duhovni utjecaj na prisutne otočane. Dakako, nitko ne smije iskušavati Boga namjerno se izlažući djelovanju otrova kako bi dokazao vjeru.

Ozdravljanje bolesnika - Ubrzo nakon ovog čuda na otoku Malti dogodila su se i druga (28:7-9). Poglavar otoka Publije imao je bolesnog oca. Pavao je u vjeri položio ruke na njega i on je ozdravio. Nije prošlo puno vremena i ostali bolesnici s otoka počeli su dolaziti Pavlu i ozdravljati od bolesti koje su ih mučile. Njega ni brodolom i plivanje u uzburkanom moru nisu mogli spriječiti da djeluje u Božjoj sili. To dokazuje da nije važno u kakvoj okolnosti se nalazimo, nego kvaliteta naše vjere. Ukoliko je na Pavlovoj razini nećemo se obeshrabriti usred životnih oluja, nego ćemo radosno iskoristavati svaku ponuđenu priliku i proslaviti Gospodinovo ime gdje god se krećemo.

Pavao i Barnaba propovijedali su Evandjelje u Ikoniju. Izvještaj kaže *“da su propovijedali smjelo, oslonjeni na Gospodina, koji je potvrđivao propovijedanje o svojoj milosti čineći čudesne znakove preko njihovih ruku”*. (Djela 14:3) Nitko tko je svjedočio njihovom djelovanju nije ostao ravnodušan na očitovanje Božje sile i ljudi su se podijelili. Neki su podržali Židove, a neki apostole. Nakon svega viđenog u Pavlovoj propovjedničkoj službi, kao i ostalih zabilježenih vjernika, podsjetimo se njegovih riječi: *“Ono što ste od mene naučili i primili, što ste od mene čuli i na meni vidjeli, to nastavite činiti, pa će Bog, izvor mira, biti s vama.”* (Filipljanima 4:9)

Šesto poglavlje

CRKVA NOVOG SAVEZA

Službe

*“On je dao jedne kao apostole, druge kao proroke,
jedne kao evanđeliste, druge kao pastire i učitelje,
da pripravi svete za djelo službe, za izgradnju Kristovog tijela,
dok svi zajedno ne dođemo k jedinstvu u vjeri
i pravoj spoznaji Božjeg Sina ...”
(Efežanima 4:11)*

Apostol - grčka riječ *apostolos* znači glasnik, poslanik, dostavljač. Prvi apostoli bili su Isusovi suvremenici koje je On osobno odabrao i podučavao kako bi nakon Njegovog uznesenja u nebo postavili temelj zdravog učenja i crkvenog ustroja. Opis navedenog zabilježen je u knjigama Novog saveza od kojih su većinu napisali upravo oni. Njihovo djelovanje nakon Dana pentekosta bilo je obilježeno:

- ◆ propovijedanjem Evanđelja (Djela 8:25)
- ◆ činjenjem čudesa i znakova (Djela 14:3)
- ◆ rješavanjem nastalih dvojbi vezanih za položaj vjernika poganskog porijekla u odnosu na Zakon (Djela 15:1-29)
- ◆ postavljanjem starješina u zajednicama (Djela 14:23)
- ◆ izgradnjom vjernika i krštavanjem u Duhu (Djela 8:14-17)

Iz biblijskih izvještaja vidljivo je da su u apostolskoj službi bili isključivo muškarci. Kako onda protumačiti pojavu žena apostola u pretežno američkim karizmatičkim crkvama i njihovim izdancima? Kao i u slučaju prisvajanja pastirske službe, tako je i ovdje riječ o djelovanju Jezabelinog duha. On usmjerava žene da ulaze u službe i područja autoriteta koja im Bog nije namijenio. Takve službe ne mogu biti dijelom kraljevstva. Žene mogu služiti kao pomoćnice u apostolskim timovima (1. Korinćanima 9:5).

Prorok - grčka riječ *prophetes* znači glasonoša, objavitelj, pretkazivač. Proročka služba u Novom savezu oživljuje ispravne duhovne vrijednosti i potiče vjernike da ih primjene u svakodnevnom životu i službi za Gospodina. Također, ona može biti vezana uz najavljivanje budućih događaja važnih za Crkvu ili pojedine službenike (Djela 11:27-30; 21:10,11). Prorok bi uvijek trebao djelovati usklađeno s ostalim crkvenim službama.

Evandelist - ovo je crkvena služba koja je prvenstveno okrenuta prema ljudima iz svijeta. Izuzetno je odgovorna zato što kroz njeno djelovanje oni dobivaju spoznaju o Kristovoj spasiteljskoj ulozi i na licu mjesta doživljavaju djelovanje Božje sile. Crkve koje niječu krštenje u Duhu i djelovanje u duhovnim darovima pretvorile su ovu službu u kulturno - umjetnički program koji dotiče osjećaje, ali ne proizvodi obraćenje i unutarnju duhovnu promjenu. Evandelist se izravno sukobljava s demonskim silama koje vladaju slušateljima njegove poruke. On mora biti čovjek jake i borbene vjere, Isusov vojnik koji djeluje u duhovnim darovima neophodnima za ovu službu. Prvi duhovni udarac je ključan za napredovanje Božjeg kraljevstva, a ono uvijek dolazi sa silom (Marko 9:1).

U osmom poglavlju Knjige Djela vidimo opis Filipovog djelovanja u glavnom gradu Samarije. Tamo nije bilo ni traga od kulturno - umjetničkog programa. Pismo kaže *“da je narod jednodušno poklanjao pažnju Filipovim riječima, kad ga je slušao i gledao čudesa koja je činio. Nečisti su duhovi, naime, izlazili s velikom vikom iz mnogih opsjednutih, a mnogi uzeti i hromi su ozdravili. I nastala je velika radost u onom gradu”*. (6-8) Primjećujemo da prisutni nisu samo slušali poruku, nego su vidjeli i moćno očitovanje Božje sile. Čudesno ozdravljeni bolesnici i zarobljenici oslobođeni demonskog jarma bili su neoboriv dokaz da je Kristovo kraljevstvo jače od sotonskog.

Pastir - u karizmatskim i crkvama reformacijske baštine za ovu službu upotrebljava se engleska riječ *pastor*. Služba pastira pod tim pojmom navodi se samo na jednom mjestu (Efežanima 4:11). U svim ostalim slučajevima koristi se riječ starješina. Tri grčke riječi opisuju ovu službu u Crkvi: *poimen* (Efežanima 4:11) - pastir, voditelj stada, dušobrižnik - *episkopos* (1. Timoteju 3:2) - nadglednik, nadzornik, čuvar, stražar - *presbuteros* (Titu 1:5) - starješina, prezbiter, poglavar.

Odluke koje treba imati crkveni starješina opisane su u Prvoj poslanici Timoteju 3:1-7 i Titu 1:5-9. U poretku autoriteta koji je Bog uspostavio u braku muškarcu je namijenjeno vodstvo, a žena mu se podlaže, slijedi ga i pomaže u ostvarenju Božje volje.

To je ispravan položaj u duhu za oba spola i onda mogu ispunjavati Božju svrhu (Efežanima 5:22-24). Prema Pavlovom učenju starješinska služba predviđena je za muškarce zato što je po svojoj prirodi služba vodstva, nadgledanja i čuvanja. Kao takva nalazi se u području autoriteta dodijeljenog muškarcu. Počinje li žena ulaziti u područje njegovog autoriteta ona čini duhovni prekršaj, bez obzira je li riječ o braku ili crkvenom vodstvu.

Neke karizmatičke i crkve reformacijske baštine zanemarile su ili potpuno odbacile Pavlove naputke. Upravo je zato danas sve češća pojava žena pastora. To je duhovno zastranjenje također uzrokovano djelovanjem Jezabelinog duha. Na ovom primjeru možemo vidjeti princip vađenja Pavlovih riječi iz konteksta tematike za koju su izrečene kako bi se upotrijebile u argumentiranju doktrina s kojima nemaju nikakve dodirne točke. Oni koji grčevito brane nebiblijsku nauku da žene mogu biti starješine ili apostoli redovito se pozivaju na Pavlove riječi "*da u Kristu Isusu nema više muškog i ženskog*". (Galaćanima 3:28) Pri tom, svjesno ili nesvjesno, propuštaju uočiti da cijelo poglavlje niti slovom ne spominje tematiku službe muškarca i žene u Crkvi. Pročitamo li pažljivo ono što apostol kaže zapaziti ćemo da se uz negaciju muškog i ženskog u Kristu također spominje negacija Židova i Grka, kao i robova i slobodnjaka. Poglavlje govori o odnosu vjere i zakona koji je bio čuvar ljudi do njihovog ulaska u Krista. Apostol naglašava da je Bog u svome Sinu prigrlio sve ljude koji se odazivaju na Evanđelje i jamči im status Božje djece. U tom kontekstu su izrečene gore spomenute negacije.

Pavlovo učenje trebamo shvatiti u ispravnom duhovnom kontekstu. Područje autoriteta ne smijemo miješati s duhovnom snagom, vjerskom djelotvornošću ili pobožnosti uopće. Svaka žena potencijalno može biti jača od muškarca u navedenim vrijednostima, a stvarnost često svjedoči tome u prilog. Odgovornost muškarca je prihvaćanje uloge koja mu je od Božje strane dodijeljena u braku i crkvenom vodstvu. U slučaju da je on ne preuzme, žena može vrlo lako doći u napast da počne činiti muškarčevu dužnost, a to nikad nije blagoslovljeno djelovanje. Podrazumijeva se da vrijedi i obratno.

Učitelj - grčka riječ *didaskalos* znači nastavnik, profesor. Ova služba u životima vjernika postavlja temelje zdravog učenja cjelokupne istine Božje riječi. Bez pretjerivanja se može reći da je u današnjem kršćanstvu nasušna potreba za uravnoteženim pristupom duhovnim stvarima vjere. Mnoge nevolje u životima vjernika izazvane su neznanjem ili djelovanjem koje nije

utemeljeno na Pismu. Učiteljska služba donosi duhovno znanje tamo gdje ga nema i ispravlja postojeća djelovanja koja u većoj ili manjoj mjeri nisu usklađena s Pismom.

Jedno od takvih je i sve učestalije prisvajanje učiteljske službe od strane žena. Ovdje trebamo razlikovati sastanak na kojem su uz žene i djecu prisutni i muškarci, od sastanka na kojem su prisutne samo žene i eventualno djeca. U prvom slučaju žena ne smije preuzeti učiteljsku ulogu, zato što ona pripada muškarcu. Pogledajmo Pavlov naputak: *“Žena neka uči u skrovitosti sa svom podložnosti! Ne dopuštam ženi da podučava, niti da vrši vlast nad mužem; štoviše, neka ostane u skrovitosti!”* (1. Timoteju 2:11,12) U drugom slučaju starijoj i duhovno zrelijoj ženi dopušteno je podučavanje ostalih žena: *“... nego da budu učiteljice dobra, da upućuju mlade žene neka ljube svoje muževe i djecu ...”* (Titu 2:3,4) Ženino podučavanje uvijek mora biti prethodno odobreno od strane crkvenih starješina. Ni u kojem slučaju ne smije se suprotstavljati njihovom autoritetu i tumačenju Božje riječi koju propovijedaju ostatku zajednice.

Sastanak vjernika

*“Kad god se sastajete,
svaki od vas može imati hvalospjev, pouku, objavu,
govor u tuđem jeziku ili njegovo tumačenje;
neka sve bude na izgradnju.”*
(1. Korinćanima 14:26)

“... Svaki od vas ...” Što zapravo mislimo kad kažemo “Idemo u crkvu!” Za većinu ljudi to podrazumijeva odlazak u zgradu na određenoj adresi. No, Božja crkva nije građevina napravljena ljudskim rukama. Ona je duhovna kuća izgrađena od duhovnog kamenja, svih novorođenih vjernika (1. Petrova 2:5).

Sastanak vjernika ne bi smio biti unaprijed pripremljen ritual sastavljen uglavnom od kratkog uvoda, dvije do tri pjesme profesionalnog crkvenog zbora i pastirovog propovijedanja. Na što se onda svodi uloga ostalih vjernika u dvorani? Uglavnom na izgovaranje riječi amen i haleluja. Svratimo li na trenutak pogled unazad i razmislimo uvidjet ćemo da je to zapravo jedino što godinama činimo na sastancima. Može li se više promašiti ispunjenje svrhe u Božjem naumu?

Crkva Novog saveza ne poznaje podjelu na profesionalno svećenstvo i takozvane laike. Takva praksa posljedica je prihvaćanja svjetonazora poganskih religija. Potrebno je razjasniti i pojam svećenika. Za ljude koji su odrasli u ritualnoj religiji svećenik je uniformirana osoba, teološki obrazovana i opunomoćena od vrha denominacije kojoj pripada. Sve navedeno potpuno je u suprotnosti s učenjem Pisma. Novi savez naglašava da su svi vjernici kraljevski svećenici (1. Petrova 2:9). Dakako, u Crkvi postoji poredak autoriteta među vjernicima. Starješine su pozvani voditi pripadnike lokalne zajednice u svim propisanim područjima vjerskog života. Za tu službu odgovaraju izravno pred Gospodinom (Hebrejima 13:17). Duhovno obrazovanje djelo je Svetog Duha. Ono mora biti ostvareno u lokalnoj crkvi, a ne izdvojenim teološkim fakultetima. Oni u podosta slučajeva naučavaju i svjetovne nauke, a ne samo izvorno učenje Pisma.

*STARJEŠINSKA I OSTALE CRKVENE SLUŽBE
TAKOĐER MORAJU PROIZAĆI IZ LOKALNE CRKVE,
A NE DENOMINACIJSKOG VIJEĆA, PREDSEDNIŠTVA ILI ODBORA.*

Trebamo znati da je denominacijski ustroj protivan onom koji su postavili Isus Krist i apostoli. Kao takav nije prihvatljiv Bogu. Vrlo je čest slučaj da crkveni službenici zastrašuju vjernike, uvjeravajući ih da bez njih ne mogu pronaći put do Boga. To je djelovanje manipulativnog duha koji ljude želi privezati na crkveni religiozni sustav kako bi ih mogao nadzirati. Podrazumijeva se da vjernici trebaju starješinsku i ostale službe, ali na ispravnoj osnovi. Zbog Isusove žrtve svaki vjernik može izravno doći u Božju prisutnost i ne treba mu posrednik.

“... može imati hvalospjev, objavu, govor u tuđem jeziku ili njegovo tumačenje ...” Ne zaboravimo, Pavao kaže da bi svatko od nas na svakom sastanku trebao djelovati u navedenim duhovnim stvarima. Pogledajmo zašto: *“... tako da sve bude na izgradnju...”* Religiozan duh potiče ljude da idu na mjesto koje smatraju crkvom zato da ispune vjersku dužnost, budu viđeni ili iz navike. Kakvi uđu, takvi i izađu! Oni koji su u tami ne primaju svjetlo, a oni koji žive u laži ne otkrivaju istinu. Bolesni ne primaju zdravlje, a zarobljeni ne postaju slobodni. Božja volja je da razumijemo kako na sastanak vjernika treba doći zbog osobnog duhovnog jačanja i sazrijevanja, kao i pomaganja drugim vjernicima u ostvarenju tih ciljeva. Na oboje smo pozvani u Kristu. Propustimo li iz bilo kojeg razloga to ispuniti naša pobožnost neće biti usklađena s Božjim standardima.

“Ako se govori tuđim jezikom, neka govore dvojica ili najviše trojica - i to po redu, a jedan neka tumači! Ako li nema tumača, neka obdareni tuđim jezikom šuti u crkvi; neka govori sam sebi i Bogu.” (27,28) Duhovni darovi igraju važnu i nezamjenjivu ulogu u duhovnom jačanju svih vjernika u crkvi (12). Ipak, moramo znati da je njihov blagoslovljen učinak uvjetovan ispravnom primjenom na vjerskom sastanku. Ovo se posebno odnosi na govor u jezicima i njegovo tumačenje. Na sastancima mnogih karizmatičkih crkava vjernici dugotrajno mole u jezicima, ali bez tumačenja istih. To je neispravan duhovni postupak koji je suprotan izvornom Pavlovom učenju.

Govor u jezicima bez tumačenja primjenjuje se u osobnoj pobožnosti kad molimo za izgradnju nutarnjeg čovjeka (4). Na sastanku vjernika jezici i ostali darovi služe za međusobnu izgradnju. Ona nikako ne može biti ostvarena bez tumačenja: *“Tako i vi, ako govoreći tuđim jezikom ne govorite razumljivim jezikom, kako će se razumjeti što govorite? Govorit ćete u vjetar.”* (9) Izuzetak su jezici koji se povremeno pojave u zajedničkom slavljenju koje se izražava naravnim riječima. Oni ne moraju nužno biti tumačeni, zato što nisu upućeni ljudima nego Bogu. Ipak, treba biti osjetljiv i voditi računa da ne preuzmu dominantnu ulogu u duljini izvedbe.

“Što se tiče proroka, neka govore dvojica ili trojica, a ostali neka prosuđuju!” (29) Prosudba je važan element prorokovanja. Ono je u Starom savezu imalo jači autoritet i smatrano je izvornom Božjom objavom. U Novom savezu prorokovanje nije na toj razini, iako neosporno ima važnu ulogu u crkvenom djelovanju. Pavao nam otkriva *“da je naše znanje i prorokovanje nesavršeno”*. (1. Korinćanima 12:9) Upravo zato ga trebamo pozorno prosuđivati i nikako ne omalovažavati. Ono na sastanku uzdiže, opominje i tješi ljude. Koliku važnost mu Pavao daje na sastanku svjedoči činjenica da potiče sve vjernike na prorokovanje kako bi se u toj vjerskoj djelatnosti vremenom izvjestili (31).

“Kao i u svim crkvama svetih, Žene neka na sastancima šute! Njima se ne dopušta govoriti, već neka se pokoravaju kako im propisuje Zakon.” (34) Pavlove riječi ne znače doslovnu zabranu ženama da bilo što kažu na sastanku. Takvo što bi onda bilo u suprotnosti s poticajom iz dvadeset šestog stiha. One su upućeni poziv na zauzimanje i zadržavanje stava pokornosti spram muškog autoriteta u vođenju sastanka i učenja Božje riječi. Žene na sastanku mogu ravnopravno s muškarcima moliti, prorokovati, govoriti u jezicima i tumačiti ih, imati hvalospjev, pouku ili

objavu. Uz prethodan dogovor i dopuštenje starješina mogu se obratiti zajednici imaju li na srcu poruku za koju se procijeni da je namijenjena svim prisutnim vjernicima.

“Naprotiv, svaka žena koja moli ili prorokuje gologleva, sramoti svojeg poglavara. U tome je potpuno jednaka ošišanoj ženi.” (1. Korinćanima 11:5) Sve crkve s kršćanskim predznakom zaklinju se u nasljedovanje cjelokupnog Pavlovog učenja. No, otkud onda pojava žena pastora i apostola, dugotrajnog govorenja u jezicima bez tumačenja, osporavanja krštenja u Duhu, djelovanja u duhovnim darovima i drugih spornih pojava? Dakako, tu je i nerado spominjano pitanje nošenja ženskog vela za vrijeme molitve i prorokovanja na sastancima. Odbijanje izvornog Pavlovog učenja redovito biva popraćeno ovakvim ili sličnim tumačenjima: “Taj propis vrijedio je samo u Pavlovo vrijeme!” “To je bila ondašnja kulturna tradicija!” “Duga kosa je veo!” i sl. Stavimo spomenute izjave pod svjetlo Božje riječi.

Teorija o privremenom propisu je neodrživa uzmemo li u obzir da je Sveti Duh kroz Pavla dao vjernicima trajne, a ne privremene upute o ponašanju na sastanku vjernika. Jedanaesto poglavlje započinje Pavlovim pozivom: *“Nasljedujte mene, kao što i ja nasljedujem Krista!”* U sljedećem stihu vidimo njegovu pohvalu vjernicima: *“Hvalim vas što me se u svemu sjećate i što držite predaje kako sam vam ih predao.”* Cijelo poglavlje predstavlja uputu za održavanje reda na vjerskom sastanku u bilo kojoj epohi. Apostolske predaje koje su vrijedile za vjernike u prvom stoljeću vrijede i za one u dvadeset prvom.

*SVAKI VJERNIK PAVLOVOG KOVA PRIDRŽAVAT ĆE SE OVIH UPUTA
UKOLIKO STVARNO ŽELI BITI KRISTOV NASLJEDOVATELJ.*

Može li se nošenje vela pripisati kulturnoj tradiciji onog vremena? U Pavlovim riječima nema ni traga takvoj misli. On podsjeća na poredak autoriteta i stavlja nošenje vela isključivo u taj kontekst. Krist je glava čovjeku, on je glava ženi, a Bog je glava Kristu (3). U slučaju da muškarac moli pokrivene glave sramoti svog poglavara Krista. Žena to isto čini muškarcu kad na sastanku moli ili prorokuje nepokrivene glave (4,5). U osobnoj pobožnosti žena može i ne mora pokrivati glavu. Nošenje vela za vrijeme molitve i prorokovanja na sastanku standard je za sve odrasle žene, bez obzira jesu li udane. Pavao zaključuje *“da žena treba imati na glavi znak podložnosti zbog anđela”*. (10) Pavlove riječi svjedoče o nužnosti ozbiljnog pristupa duhovnim stvarima vjere.

Veo koji žena nosi pokazuje duhovnom svijetu da poštuje muškarčev, a shodno tome i Kristov autoritet. Analogno tome, nepokrivena glava svjedoči suprotno. Moramo biti iskreni i ponizni do srži u vezi toga. Podrška Božjih anđela u sastajanju zajednice vjernika uvjetovana je, između ostalog, poslušnošću ovoj apostolovoj uputi.

Postoji tumačenje da je duga kosa veo o kojem Pavao govori (vidi petnaesti stih). Iz cijelog konteksta njegovih riječi jasno je vidljivo da takvo što nije točno. Apostol razdvaja veo od duge kose. U šestom stihu kaže *“da se žena treba ošišati, ako ne želi nositi veo”*. Očigledno je da govori o ženi koja ima dugu kosu, ali to ne smatra dovoljnim, nužno je i da velom pokrije glavu. Kad bi duga kosa bila veo, onda sigurno ne bi dao pomalo ironičan poticaj na šišanje i poziv na nošenje vela (6). U petom stihu naglašena je negativna jednakost ošišane žene i one koja odbija pokriti glavu za vrijeme molitve i prorokovanja. Ta uputa ne bi imala nikakvog smisla kad bi duga kosa bila veo. Podrazumijevalo bi se da je ženina glava već pokrivena kosom. Tad bi usporedba s ošišanom ženom bila bespredmetna.

Što je onda veo o kojem Pavao govori u petnaestom stihu? Da bismo to razumjeli moramo pogledati prethodni stih u kojem naglašava da je za muškarca sramota ukoliko nosi dugu kosu. Apostol to naziva protuprirodnim činom. Ovdje nije riječ o duhovnom kontekstu, nego o prirodnom, izvornom Božjem naumu kako muškarac i žena trebaju izgledati. U petnaestom stihu Pavao se nadovezuje na misao izrečenu u vezi duge kose koju neki muškarci neprimjereno nose. Naglašava ženinu suprotnost u izgledu spram muškarca koristeći se njezinom dugom kosom koju joj je Bog stvorio kao prirodno pokrivalo i ukras glave. Nositi dugu kosu za ženu je primitak slave od Stvoritelja. Grčka riječ *peribolaion* koja je u petnaestom stihu prevedena kao veo znači pokrivalo, veo, koprena, haljina. Ona označava nešto što se stalno nosi, a u ovom slučaju riječ je o kosi. Riječ *katakalupto* upotrijebljena u ostalim stihovima ove tematike označava nešto čime se glava privremeno pokriva.

PAVLOVE RIJEČI UKAZUJU NA VEO KOJI ŽENA STAVLJA NA GLAVU
ZA VRIJEME MOLITVE I PROROKOVANJA NA SASTANKU.

Naša je slobodna odluka hoćemo li se podrediti Božjoj volji objavljenoj kroz apostola, ili ljudskim učenjima koja će nas trajno izbaciti iz nje. Pavao se u službi suočio s istim nepokornim

stavom koji je i danas prisutan u mnogim crkvama. Obilježavaju ga osporavanje nošenja vela, ismijavanje i omalovažavanje onih koji vjerno slijede Pavlovo učenje i nerazumno prepiranje u vezi tog pitanja, iako je kristalno jasno regulirano u Pismu. Evo kako on odgovara na sve to: “*Ako, ipak tko ima namjeru i dalje se prepirati - ni mi, ni Božje crkve nemamo takav običaj.*” (16)

Opis blagovanja Gospodnje večere na sastanku zauzima drugi dio jedanaestog poglavlja. Zajednički objed prisutnih vjernika bio je sastavni dio sastanka prvih kršćana. Za razliku od otuđenosti koja vlada u današnjim crkvama, njihovo zajedništvo bilo je ostvarivano prema izvornom Kristovom nacrtu. Simboli kruha i vina uzimani su tijekom jela. Vremenom je ljudska tradicija pretvorila Gospodnju večeru u izdvojen ritual, a zajednički objed je prava rijetkost na sastancima današnjih crkava. Budimo vjernici Pavlovog kova i vratimo se izvornom crkvenom nacrtu! Uvidjet ćemo koliki blagoslov pruža zajednički objed vjernika u čijem sklopu se uzima i Gospodnja večera.

Podrazumijeva se da zajedničko blagovanje vjernika na sastanku treba biti dostojanstveno. Pojedinci u Korintskoj crkvi sebično su uzimali hranu koju su donijeli od kuće, ne uviđajući da oko njih sjede ljudi koji nemaju što jesti. Također, bilo je i onih koji su popili previše vina. Danas je u crkvenom svijetu prisutna tendencija relativiziranja duhovnih stvari. Moramo shvatiti da nije svejedno kako je uređen naš sastanak, a nužnost našeg dostojanstvenog ponašanja za vrijeme njegovog trajanja ne treba posebno spominjati. Apostol osuđuje nedolično uzimanje Gospodnje večere i navodi dvije negativne posljedice koje se pojavljuju u životima vjernika. Podrazumijeva se da je njihova pojava vezana i uz druga odstupanja od Božje volje.

Prvo, sastanak ne koristi vjernicima, nego im šteti (17). Apostol je čuo i djelomično vjerovao da je među tamošnjim vjernicima došlo do razdora. Postoje pozitivni i negativni crkveni razdori. Kompromisna crkvena religija apriori odbacuje takvu mogućnost zato što želi sačuvati prividan mir žrtvujući istinu. Apostol je tamošnji razdor smatrao pozitivnim, predviđajući da će tako doći do kristalizacije duhovnog stanja. To je značilo da će se pokazati tko su od njih prokušani vjernici.

Drugo, nedolično uzimanje Gospodnje večere apostol uspoređuje s jedenjem i pijenjem vlastite osude zato što se ne razabire Tijelo (29). Ona se očituje kroz to “*da su mnogi među nama slabi, bolesni i umiru*”. (30) Nisu li upravo slabost, bolest i smrt trio koji caruje u životima mnogih današnjih vjernika?

Koliko je samo vremena i energije potrošeno u uzaludnim pokušajima objašnjenja takvog stanja. Sve se svodi na to da je uvijek netko drugi, a najčešće sotona, odgovoran za takvo stanje. Želimo li pozitivnu promjenu trebamo uprijeti prstom u sebe i priznati osobnu odgovornost. Bog nas popravlja kaznama zato da ne bismo trpjeli osudu predviđenu za svijet. Postoji i druga mogućnost koju apostol spominje. Prosudujemo li realno svoje stanje i shodno tome kroz obraćenje odbacujemo krive stvari, u tom slučaju nema potrebe za kažnjavanjem. Božja volja je da izaberemo ovo drugo i poštedimo se nepotrebnih nevolja.

“Pavao, sužanj Krista Isusa, i brat Timotej Filemonu, našem ljubljenom suradniku, i sestri Apiji, našem suborcu Arhipi i Crkvi koja se sastaje u tvojoj kući.” (Filemonu 1,2) Na sastancima prve crkve propovjednik nije stajao na izdvojenoj pozornici. Isto vrijedi za zbor i profesionalne svirače (tzv. timovi za slavljenje) koji su također odvojeni od ostatka prisutnih vjernika u većini današnjih crkava. Podjela takve vrste karakteristična je za rituale svjetovnih religija. Starješine nisu dolazile i odlazile sa sastanaka okruženi redarima kao da su predsjednici država ili svjetovne medijske zvijezde, a ne prvi među jednakima u kraljevstvu. Od koga ih oni čuvaju? Vjernici su sjedili u krugu ili polukrugu kako bi se međusobno vidjeli i lakše doprinosili sastanku.

Gradenje velebnih hramova započela je katolička crkva, a nastavile su i crkve reformacijske baštine. One se nisu do kraja očistile od njezinih utjecaja, a po svemu sudeći to se neće dogoditi ni u budućnosti. Karizmatičke crkve također robuju korištenju velebnih prostora kao što su športske, kazališne, kino ili dvorane sličnih namjena. Mega crkva je suvremen trend koji slijedi negativne uzore iz prošlosti. Kao i nekad, tako su i danas masovnost, spektakl i sporedni sadržaji važniji od razvoja zdrave duhovnosti i pobožnosti. Zajedništvo vjernika u takvom okružju ne može biti ostvareno na željenoj razini. Izgubljeni u mnogobrojnim redovima stolica ljudi su jedni drugima stranci ili u najboljem slučaju samo površni poznanici koje vide jednom tjedno. Vjernici u prvoj crkvi nisu gradili ili koristili glomazne zgrade. Oni su se sastajali po kućama (Rimljanima 16:4; 1. Korinćanima 16:19; Kološanima 4:15; Filemonu 1:2) kako i dolikuje bliskoj duhovnoj obitelji novorođenih kršćana. Za njih je Crkva bila tijelo, a ne organizacija!

Novčano davanje

*“Neka svatko da kako je odlučio srcem,
a ne sa žalošću i na silu, jer Bog ljubi veselog darivatelja.”*
(2. Korinćanima 9:7)

Ovo je za mnoge vjernike vrlo osjetljivo, a često i bolno pitanje. Opće je poznato da većina protestantskih i karizmatskih crkava ubiru od članstva deset posto (tzv. desetak) od osobnog dohotka ili bilo koje druge vrste prihoda, stečevine i sl. Takva praksa opravdava se starozavjetnim modelom davanja desetka (Malahija 3:8-12). Isusov razgovor s farizejima u vezi desetka također se spominje kao ključni argument u prilog tome (Matej 23:23). No, Isus ih u spomenutom slučaju samo kori što su na račun desetka zanemarili milosrđe. Njegove riječi ne mogu biti protumačene kao zapovijed o njegovom obveznom davanju.

Proučimo li poslanice Novog saveza nigdje nećemo vidjeti poticaj da vjernici trebaju davati desetak u crkvenu blagajnu. Zašto onda početak mnogih crkvenih sastanaka obilježavaju ciljane propovijedi u kojima se vjernici doslovno nagovaraju da daju novčane priloge, povrh toga što redovito daju i desetak? Na mnogim crkvenim web stranicama izložen je račun na koji se mogu uplatiti sredstva. To samo po sebi nije nužno krivo. Ukoliko netko želi dati prilog to je na taj način tehnički puno lakše izvesti. Ipak, teško se oteti dojmu da je potražnja novca na takvim stranicama u prvom planu. Kako objasniti praksu redovitog moljakanja novčane pomoći iz inozemstva i uporno nastojanje da se crkve novčano podupiru iz državnog proračuna? Nije rijedak slučaj da propovjednici mega crkava manipuliraju vjernicima tako što smišljeno stavljaju na njih osjećaj krivice i straha od prokletstva ukoliko ne daju u crkvenu blagajnu koliko traže. Jedno od rafiniranih sredstava pritiska kojim se služe jest i tzv. “košarica” koja se predaje iz ruke u ruku. Pojedinaac je tad pod pritiskom. Nitko to doduše ne kaže izričito, ali kad je netko izložen pogledima podrazumijeva se da je poželjno ubaciti novac.

Odgovor na ova i mnoga druga važna pitanja dobivamo kad potanko analiziramo ustroj i usmjerenje većine današnjih crkava. One se sastaju u dvoranama koje se iznajmljuju ili su kupljene kreditom koji treba redovito otplaćivati. Pribrojimo li tome režije i visoke plaće crkvenih službenika (tzv. punovremeni službenici) postaje nam jasnije zašto današnje crkveno djelovanje više liči na

dobro uhodanu marketinšku agenciju, nego na skroman i učinkovit nacrt opisan u Novom savezu. Tako se nažalost događa da novac koji vjernici požrtvovno daju ponajmanje ili uopće ne biva utrošen za propisanu svrhu (davanje milostinje, pomaganje siromašnima, braći i sestrama koji su u trenutnoj potrebi i za podupiranje osnovnog crkvenog poslanja u svijetu, a to je propovijedanja Evandjelja i podizanja novih zajednica).

Temeljni princip novčanog davanja u Novom savezu jest radosno davanje na temelju odluke srca, bez ikakve prisile. Također, davanje svakog pojedinca mora biti zaštićeno tajnošću. To isključuje programirano davanje kakvo je vrijedilo u Starom savezu. Dakako, to ne znači da netko ne može davati desetak ukoliko to želi. Naprotiv, svatko je slobodan dati više ili manje od toga dokle god je to radosna odluka srca, bez pritiska ili utjecaja sa strane (2. Korinćanima 9:7).

Zastupnici programiranog davanja tvrde da ono omogućuje automatski blagoslov, čak i u slučaju davanja doslovno zadnje novčanice. No, je li takvo rigidno tumačenje usklađeno s apostolskim učenjem? Pavao tvrdi nešto potpuno drugačije: *“Špremnost je, ako postoji, ugodna po onome što tko ima, a ne po onome čega stvarno nema. Nije nakana da se drugima pomogne, a vi zapadnete u nevolju ...”* (2. Korinćanima 8:12,13) Kad ne bi postojala mogućnost da nas davanje osiromaši, apostol ne bi istaknuo da mu nije namjera dovesti nekog u takvo stanje. Također, vidimo da je poželjno davati od onog što stvarno imamo. To je realan višak koji nam ostaje nakon što podmirimo svoje osnovne potrebe. Njega koristimo za bilo koji oblik davanja u Božjem kraljevstvu (2. Korinćanima 9:8,9). Vjernicima koji trpe privremenu oskudicu u osnovnim životnim potrebama Crkva treba novčano ili u nekom drugom obliku pomoći (Jakov 2:15,16), a ne iz njih cijediti i zadnje ostatke onog što stvarno nemaju.

Sedmo poglavlje

ZLA POSLJEDNJEG VREMENA

Ekumenizam

*“Kako je moguć sporazum između Krista i Belijara?
Kakva zajednica postoji između vjernika i nevjernika?
Kakav li je sklad između Božjeg hrama i idola?”
(2. Korinćanima 6:15,16)*

Najveći neprijatelji Izraelaca u Starom savezu nisu bili Filistejci, Amonci, Egipćani ili drugi narodi koji su ratovali protiv njih. Puno veća opasnost prijetila im je od neobnovljenog uma i neozbiljnog odnosa spram Saveza koji su sklopili sa živim Bogom. Pavao podsjeća vjernike Novog saveza da su idolopoklonstvo, blud, izazivanje Gospodina i mrmljanje bile zle stvari koje su Izraelce izbacivale iz Božje volje. Tim više moramo ozbiljno shvatiti njegove upozoravajuće riječi: *“Sve se to njima dogodilo da bude primjer, a napisano je za opomenu nama kojima je zapalo živjeti u posljednjim vremenima.”* (1. Korinćanima 10:11) Sotona primjenjuje isti pristup prema vjernicima Novog saveza. Pokušaji da ih progonom oslabi i uništi nikad nisu urodili plodom. Naprotiv, upravo je progonjena, odbačena i od svijeta prezrena Crkva uvijek bila duhovno zdrava, jaka, žilava i nepokolebljiva u vjernosti Kristu. Ono što ne uspijeva primjenom grube sile sotona postiže posredstvom lažnih proroka, učitelja i apostola koji šire demonska učenja zamotana u kršćanski plašt.

Jedno od najopasnijih je ekumenizam. Grčka riječ *oikoumene* znači stanovnik svijeta, čovječanstvo, budući svijet. U Websterovom rječniku pod pojmom ekumenizam nalazimo ovaj opis: opći, univerzalan. Počeci ekumenskog pokreta sežu u 19. st. kad je u Engleskoj osnovana Evandeoska alijansa. Isprva su pokretu pripadale crkve reformacijske baštine, a 1960. g. priključila se i katolička crkva. Pokret crkava s kršćanskim predznakom privukao je poput magneta i druge religije postigavši tako do tad neviđen planetarni utjecaj. Rimski papa Wojtyła organizirao je 1986. g. skup u Asizu na kojem je sudjelovalo

sedamdesetak vođa svjetskih religija. Od tada se skupovi takve vrste redovito održavaju. Na njima, uz dominantnu ulogu katoličke crkve, sudjeluju crkve s kršćanskim predznakom i ostale religije (islam, budizam, hinduizam i dr.)

Iako ekumenski rječnik sačinjavaju ovakvi i slični slogani: mir, suradnja, tolerancija, međusobno uvažavanje, poštivanje različitosti, nenametanje mišljenja pripadnicima drugih religija, sve je očitije da se kotač pokreta okreće prema cilju stvaranja jedinstvene svjetske religije. Ona će samo prividno imati kršćanski predznak. U duhovnoj srži bit će nekršćanska i bezbožna. Kao takva odigrat će ključnu ulogu u antikristovoj vladavini koja će uskoro obuhvatiti cijeli svijet. Razumljivo je zašto ekumenskom pokretu pripadaju crkve s kršćanskim predznakom koje nisu utemeljene na istini Pisma, nego na ljudskoj tradiciji. One nikad duhovno nisu ni pripadale Kristu. Također, potpuno je razumljivo sudjelovanje velikih svjetskih religija, kao što su islam, hinduizam ili budizam.

*SVATKO OD NAS SE NEMINOVNO TREBA ZAPITATI
ŠTO U DRUŠTVU KOJE SE MOLI "ZAJEDNIČKOM BOGU SVIH LJUDI"
MOGU TRAŽITI BIBLIJSKI UTEMELJENI KRŠĆANI.*

Kao što kaže Pavao, nije moguć duhovni sporazum između vjernika i nevjernika. Prorok Izaija također upozorava: *"Teško odmetničkim sinovima! - riječ je Jahvina! Oni provode osnove koje nisu moje, sklapaju saveze koji nisu po mom duhu, i grijeh na grijeh gomilaju."* (30:1) Kralj Salomon upao je u istu duhovnu zamku u kojoj se danas nalaze sve brojniji pastiri i vođe raznoraznih kršćanskih denominacija i pokreta. U Prvoj knjizi o Kraljevima čitamo: *"Kralj je Salomon - uz faraonovu kćer - volio mnoge žene tuđinke: Moapke, Amonke, Edomke, Sidonke i Hetitkinje, od svih naroda za koje je Jahve rekao Izraelcima: 'Nećete odlaziti k njima i oni neće odlaziti k vama; oni će zacijelo okrenuti vaša srca svojim bogovima.' Njima se priklonio Salomon svojom ljubavlju."* (11:1,2) Izraelci ni u kojem slučaju nisu smjeli ulaziti u bračni savez s poganima, zato što bi posredstvom supružnika postali štovatelji njihovih demonskih božanstava i tako otpali od Boga. Kralj Salomon nije poslušao Božju zapovijed *"i njegove žene su mu okrenule srce prema drugim bogovima, tako da njegovo srce nije više potpuno pripadalo Jahvi"*. (4) Isto pravilo vrijedi i za vjernike Novog saveza. Oni također ne bi smjeli ulaziti u bračni savez s muškarcima ili ženama koji nisu kršćani (1. Korinćanima 7:39).

MOLITVA I SURADNJA S PRIPADNICIMA DRUGIH RELIGIJA
I CRKAVA KRŠĆANSKOG PREDZNAKA KOJE NISU UTEMELJENE NA PISMU,
ČLANSTVO U EKUMENSKIM UDRUGAMA, SKLAPANJE BEZBOŽNIH SAVEZA
I PRIMANJE NOVČANIH SREDSTAVA OD DRŽAVNIH VLASTI JEST DUHOVNI
BLUD I PUT U OTPADNIŠTVO KOJE JE PAVAO PROROKOVAO.

(1. TIMOTEJU 4:1; 2. TIMOTEJU 3:5; 4:3,4,9).

U osamnaestom poglavlju Knjige Otkrivenja vidimo poziv Svetog Duha upućen vjernicima: *“Izađite iz nje moj narode, da ne postanete sudionici njezinih grijeha i ne dijelite njezinih zala.”* (4) Spomenuti Babilon jest sustav lažne ljudske religije, sotonске krivotvorine izvornog kršćanstva. Izlazak iz babilonskog religioznog sustava nije jedna od nego jedina mogućnost zadovoljenja Božje volje. Sotona zavodi pripadnike Božjeg naroda koji se nalaze u ekumenskim crkvama tako što ih uvjerava da mogu ostati u njima i istovremeno pripadati Kristu. To je laž i obmana! Nema dvojbe u sadržaju poruke Svetog Duha. Svaki pripadnik Božjeg naroda mora napustiti babilonsku bludnicu onog trenutka kad mu iz bilo kojeg izvora (izravnomo objavom Duha ili posredstvom Božjih ljudi) bude otkriveno da je crkva kojoj pripada uključena u ekumenski duhovni blud. Tko neće poslušati poziv na izlazak postat će sudionikom bludničkih grijeha i dionikom njezinih zala.

Materijalizam

*“A oni koji žele postati bogataši upadaju u napast,
u zamku i mnoge lude i pogubne želje što strovaljuju ljude
u propast i uništenje, jer je pohlepa za novcem izvor svih zala.
Budući da su joj se mnogi predali, zalutali su od vjere
i proboli sami sebe mnogim teškim mukama.”*

(1. Timoteju 6:9,10)

Novac i općenito materijalne vrijednosti igraju u životima vjernika stanovitu ulogu i to ne bi trebalo biti sporno. Nijekati tu činjenicu pod krinkom isključivog oslonca na duhovno nije razumno, a niti teološki točno. Kao i u svakom području vjerskog života, tako i u ovom moramo imati ispravno razumijevanje Božje volje i uravnotežen pristup u njenom zazivanju i provedbi. Ljudi su generalno skloni zauzeti dva pogrešna stava u pogledu uloge materijalnih vrijednosti u njihovom životu.

Prvi je vezan za razumijevanje pojma siromaštva. Religiozno učenje stavlja znak jednakosti između tog stanja i Božje volje. Gledano u kontekstu biblijske objave, siromaštvo je nedostatak i prokletstvo (Ponovljeni zakon 28:16-18), a bogatstvo blagoslov koji ispunjava naše potrebe i pruža pomoć onima koji se iz bilo kojeg razloga nalaze u oskudici (2. Korinćanima 9:8,9).

Kao i svaka biblijska istina, tako i ova može biti izopačena od sotonine strane. Učenje prosperiteta koje se razvilo unutar pokreta vjere nadahnuto je materijalističkim duhom ovog svijeta. "Želim postati bogat zato što je to Božja volja za moj život!" krilatica je koju su prigrlili sljedbenici ovog pokreta. Tanka crta dijeli Božje i svjetovno poimanje bogatstva. Ipak, dovoljno je uočljiva svakome tko želi biti uravnotežen. Nije sporno da naše potrebe trebaju biti ispunjene. Nevolje nastaju kad duh ovog svijeta oblikuje našu svijest o tome što jesu ili nisu naše potrebe. Požuda je sve ono što prelazi okvir legitimne ljudske potrebe. Pismo nam ne govori što i koliko vjernici trebaju imati, ali Sveti Duh nam kroz objavljene standarde daje mudrost i osjećaj za mjeru. Sotona je mnoge ljude zaveo mišlju da je njihova želja za stjecanjem materijalnih vrijednosti produkt djelovanja Svetog Duha. Zapadne mega crkve i njihovi izdanci diljem svijeta postali su hramovi boga mamona kojem se klanjaju tisuće članova.

Lažni apostoli, pastiri, proroci i učitelji manipuliraju zakonima vjere stavljajući ih u službu materijalističke filozofije. Svojim zavedenim sljedbenicima sustavno ispiru mozak manipulativnim propovijedima s radnim naslovom "Daj novac svom pastoru, pa ćeš i ti biti blagoslovljen! Što više daješ, više ćeš imati!" Dakako, u toj priči više imaju samo vođe takvih crkava. Velebni stambeni objekti, skupi automobili i debeli bankovni računi svjedoče tome u prilog. Mase ljudi koji lakovjerno gutaju bajke svojih omiljenih propovjednika nalaze se u pogibeljnom duhovnom položaju. Začarani lažnim sjajem crkava prosperiteta izgubili su svaki kritički pogled na stvarnost. Njihov duhovni doživljaj Krista potpuno je izopačen i biblijski neutemeljen.

Ono što obilježava ovu materijalističku filozofiju jest i potpuna neosjetljivost za tuđe potrebe. Ja, meni i moje jest os oko koje se sve vrti. Egoizam koji je zavladao u crkvama poprima epidemiološke razmjere. Sve je manje požrtvovnih vjernika koji će ono što imaju staviti na raspolaganje Gospodinu kako bi to bilo iskorišteno za ispunjenje duhovnih i materijalnih potreba drugih ljudi, a sve više onih koji će davati samo zato da bi primili još više od onoga što imaju.

Pavao upozorava na opasnost pogubne želje. To je ključna riječ za razumijevanje ove problematike. Bogu nije ugodno da manipuliramo vjerom u težnji za bogatstvom, zato što bolje od nas zna kakve se opasnosti kriju iza toga (1. Timoteju 6:9,10). Svaki takav poticaj dolazi od sotone. Isus kaže da čak ne trebamo tražiti od Oca hranu, piće i odjeću, zato što On zna da nam je to potrebno. Ono što vjerom trebamo tražiti jest stvarnost i djelovanje Njegovog kraljevstva (Matej 6:26-34). U tom slučaju ispunjenje naših potreba dolazi kroz Božju providnost, a On najbolje zna što i koliko nam je potrebno u određenom životnom periodu. Budimo vjernici Pavlovog kova! Oni ne trče za varavim bogatstvom i zahvalni su Bogu za ono što imaju.

Svetkovanje religioznih blagdana

“A, sada, kad ste odabrali Boga - još bolje: kada je on vas odabrao, kako se obraćate bijednim i nemoćnim silama svijeta kojima hoćete opet i ponovo biti robovi? Brižno slavite određene dane, mjesece, vremena i godine. Bojim se za vas da se nisam možda uzalud mučio.”
(Galaćanima 4:9,10)

U vrijeme Starog saveza Bog je stalno upozoravao Izraelce na opasnost miješanja s kulturom i religioznim običajima poganskih naroda koji su živjeli u njihovom okružju. U Knjizi Levitskog zakona čitamo: *“Nemojte raditi kako se radi u egipatskoj zemlji, gdje ste boravili; niti radite kako se radi u kanaanskoj zemlji kamo vas vodim; Ne povodite se za njihovim običajima.”* (18:3) Jedan od takvih bio je svetkovanje religioznih blagdana posvećenih lažnim bogovima koje su pagani štovali. Kult boga sunca (Sol) bio je vrlo popularan u starom Rimu. Dmonska poglavarstva i vlasti koje su nadzirale ovaj kult nastavila su djelovati kroz epohe sve do današnjih dana. Katolička crkva kristijanizirala je kult boga sunca čije se rođenje slavilo dvadeset petog prosinca, pretvorivši ga u dan Kristovog rođenja, tzv. božić.

Nažalost, karizmatске i crkve reformacijske baštine nikad nisu presjekle sve veze s poganskim nasljeđem. Većina slavi božić s pripadajućom ikonografijom (drva jelke, adventski vjenčići, ukrasi i dr.) dokazujući tako da su duhovno zaslijepljeni kao i religiozni sustav iz kojeg su u prošlosti navodno izašli. Oni koji tvrde da su odbacili ljudsku tradiciju grčevito brane i podupiru

istu kad trebaju opravdati božićno krivovjerje. U pravilu se pozivaju na slobodu u Kristu i Pavlovu uputu da ne sudimo jedni druge zbog pridavanja važnosti određenim danima. Niti jedno nema veze s ovom tematikom, niti može biti protumačeno kao zeleno svjetlo za svetkovanje poganskog blagdana.

Na postavljeno pitanje “Zašto slavite božić?” ljudi uglavnom odgovaraju ovako: “Taj dan je rođen Krist!” “To je dio tradicije!” i sl. Kao što smo već vidjeli, dvadeset petog prosinca nije rođen biblijski Krist, nego demonsko božanstvo Sol (prema drevnom poganskom vjerovanju). Već taj podatak bi trebao biti dovoljan razlog da se ljudi koji svetkuju božić pokaju i prestanu sudjelovati u tom svetogrdom blagdanu koji u krivom svjetlu prikazuje Krista. Naziv božić jest umanjenica uvredljivog značenja mali bog. Upravo je to sotonina namjera, svesti uskrslog Krista u ljudskim očima na božanstvo izrađeno od jeftinog gipsa koje bespomoćno leži u slamnatim jaslama.

Imajmo to na umu kad čitamo Petrove riječi u prvoj poslanici koje opisuju Krista kao Onoga koji je nakon uskrsnuća uzašao na nebo i sjeo s desne Božje strane, prethodno pokorivši sebi anđele, vlasti i sile (3:21,22). Točno je i to da je svetkovanje božića dio ljudske tradicije. Isus Krist nedvosmisleno uči da se njezini sljedbenici protive Bogu (Marko 7:6-13). Božić je blagdan iza kojeg stoje demonske sile poganskog kulta boga sunca Sola. Kao takav nikad nije imao, niti će imati bilo kakve veze s biblijskim Kristom.

*SVATKO TKO SLAVI BOŽIĆ ILI OPRAVDAVA NJEGOVO SVETKOVANJE
U BOŽJIM OČIMA NEMINOVNO ČINI DUHOVNI BLUD,
SVJESNO ILI NESVJESNO ŠTUJUĆI LAŽNOG BOGA.*

Nemojmo biti licemjeri koji tvrde da Božja osuda ljudskih krivovjerja vrijedi samo za “one druge”. Ovo vrijedi pod uvjetom da posredno ili neposredno sudjelujemo u njima. Zato pred Bogom ne vrijede ova i slična opravdanja: “Crkva nam je ukrašena adventskim vjenčićima, ali mi ne slavimo božić, to je samo ukras!” “Ja sam protiv svetkovanja božića, iako pripadam crkvi koja ga slavi!” “Nema veze što pjevači našeg zbora nose kape djeda Mraza i javno pjevaju božićne pjesme!”

Uskrs je drugi katolički blagdan poganskog podrijetla koji se slavi u karizmatiskim i crkvama reformacijske baštine. Prva zabluda vezana uz uskrsnje blagdane odnosi se na dan Isusove smrti na križu. Prema katoličkom vjerovanju to je bio petak, iako je pomnim biblijskim ispitivanjem utvrđeno da je Isus razapet u

srijedu poslijepodne, dan prije godišnjeg Pashalnog sabata koji je te godine padao u četvrtak. U grobu je prema vlastitim riječima morao provesti točno tri dana i tri noći, dakle sedamdeset dva sata (Matej 12:38-42). To znači da se uskrsnuće dogodilo u subotu poslijepodne, a ne u nedjelju ujutro kako uči ljudska tradicija. Ukoliko je Isus umro na križu u petak, a uskrsnuo u nedjelju ujutro, tad u grobu nikako nije mogao proboraviti tri dana i noći. Takvo što je nemoguće, zato što Bog u tom slučaju ne bi bio vjeran ispunjenju svoje riječi.

Proljetni mjesec travanj nije slučajno kalendarski izabran za svetkovanje uskrsnjeg blagdana. Poganska božica Aštarta slavila se kao božica jutarnjeg svjetla i proljeća. Jaje je bilo sveti simbol Babilonaca koji su vjerovali u legendu o jajetu koje je palo s neba u rijeku Eufrat. Iz njega se prema mitu izlegla božica Aštarta. Kao i božić, tako je i blagdan uskrsa drevni poganski kult prekriven kršćanskim plaštem. Budimo vjernici Pavlovog kova! Poslušajmo njegove upozoravajuće riječi: *“Nemojte biti sudionici u besplodnim djelima tame, već ih radije razotkrivajte!”* (Efežanima 5:11)

*ON I OSTALI APOSTOLI NISU SLAVILI BLAGDANE LJUDSKE TRADICIJE
KOJI SU PROTIVNI ISTINI I DUHU BOŽJE RIJEČI.*

Valja naglasiti da se to ne odnosi na blagdane čije je svetkovanje Bog zapovjedio Izraelcima u Starom savezu (Pasha, blagdan beskvasnih kruhova, blagdan posvećenja, blagdan sjenica, Pedesetnica). Mi smo pozvani nasljedovati Pavla i ostale svijetle vjerske primjere ukoliko želimo da slavno Kristovo uskrsnuće bude temeljna vrijednost i okosnica naše vjere (Efežanima 1:19) i pobjednička sila u životu (1. Korinćanima 15:57). Ukoliko ostanemo zarobljeni božićnom i uskrsnjom blagdanskom tradicijom, Pavlovo učenje o sili uskrsnuća i pobjedničkom vjerskom životu u Kristu za nas će biti i ostati samo mrtvo slovo na papiru: *“Brižno slavite određene dane, mjesece, vremena i godine. Bojim se za vas da se nisam možda uzalud mučio.”* (Galaćanima 4:10,11)

Zabrana braka i hrane

“Duh izričito kaže da će u posljednja vremena neki otpasti od vjere i pristati uz prijevorne duhove i demonske nauke, podmukle lašce, koji zabranjuju ženidbu i naređuju uzdržavanje od jela koja je Bog stvorio da ih vjernici - oni koji su potpuno upoznali istinu - uzimaju sa zahvalnošću.”
(1. Timoteju 1:1-3)

Prijevarni duhovi su religiozni demoni koji kroz epohe djeluju sa svrhom stvaranja lažnih nauka i religioznih organizacija koje samo prividno imaju kršćanski predznak. Kristova Crkva je tijekom povijesti Novog saveza uvijek imala svoj plagijat. Također, oni svoju nauku nastoje podmetnuti kao kukavičje jaje u prave kršćanske crkve kako bi ih mogli odvajati od izvorne Kristove nauke, usporavati u duhovnom rastu i tako postupno uništavati. Otpad od vjere koji je prorokovan za posljednja vremena Pavao izravno povezuje s pojavom dvaju oblika demonskih nauka.

Pavao je bio neženja cijeli život. To je bila njegova slobodna odluka potaknuta prepoznavanjem posebnog dara od Boga (1. Korinćanima 7:7). Pavlovo učenje o braku je afirmativno. On upućuje vjernike da se ispravno procijene u ovom osjetljivom području zato što kriva procjena može u njihovim životima izazvati dalekosežne posljedice. Dakako, ukoliko je netko siguran da može provesti život kao neženja, onda je dobro da ostane u tom stanju i nepodijeljeno služi Bogu. Pouzdano se može zaključiti da većina vjernika ipak nema Pavlov dar. Zbog opasnosti od upadanja u blud i izgaranja od strasti apostol savjetuje ulazak u bračni savez (stihovi 2 i 9).

Zabrana ženidbe je protuprirodna uredba, nasljeđe starih poganskih religija (kult babilonske božice Kibele imao je neoženjeno svećenstvo). Važno je razlučiti ostaje li netko neženja s ispravnim motivima ili to čini samo zbog podvrgavanja zabrani koju mu nameće religiozna organizacija. Ovo drugo je demonska nauka koju pojedinac u zavedenom stanju krivo tumači sebi i drugima kao Božju volju za svoj život. Svaki muškarac ili žena koji su izloženi njezinom utjecaju u većoj ili manjoj mjeri izlažu se robovanju raznim oblicima seksualnog izopačenja. Nikad u povijesti nije bilo više seksualnih zloporaba u crkvenim krugovima, a pedofilija je uvjerljivo prva na popisu. Gotovo da ne prođe dan u kojem mediji ne izvijeste o novom skandalu.

Zabranjivanje hrane u pravilu se odnosi na meso. Danas su vrlo popularna dva pravca ove demonske nauke. Prvi je vegetarijanstvo. Oni koji zabranjuju konzumaciju bilo koje vrste mesa pozivaju se na stanje koje je u edenskom vrtu vladalo prije pojave grijeha. Međutim, trebamo razumjeti da je prvobitno stanje nepovratna prošlost. U Bibliji kristalno jasno vidimo prehrambeni slijed u kojem se pojavljuje Božja uputa ljudima da počnu konzumirati meso (Postanak 9:3). Uporno inzistirati na prehrambenim navikama koje su vladale prije pojave grijeha u svijetu i proglašavati ih naprednijim u odnosu na konzumaciju mesa nije duhovno pozitivno.

Pojavom Izraelaca kao izabranog naroda došlo je do Božje zapovijedi o podjeli mesa na čisto i nečisto (Levitski zakon 11:1-46). U Novom savezu ukinuta je privremena podjela na čistu i nečistu hranu: *“Ja znam i uvjeren sam u Gospodinu Isusu da ništa nije nečisto po sebi, nego samo onomu koji drži nešto nečistim, nečisto je.”* (Rimljanima 14:14). Postavlja se pitanje; griješe li ljudi koji žele biti vegetarijanci ili konzumirati samo čistu hranu koju je propisivao Zakon? Oni ne griješe dokle god njihov prehrambeni izbor nije plod demonske nauke. Ona kaže da svi koji jedu nečisto meso (prema mjerilu Starog saveza) ne postupaju ispravno ili da je prva opcija (čisto meso) duhovno naprednija.

U svjetlu Pavlovih riječi nameće se drugačiji zaključak. On dopušta slobodu izbora vjernicima što hoće ili neće jesti (Rimljanima 14:1-6). U trećem stihu jasno kaže da ljudi s različitim prehrambenim navikama i usmjerenjima ne smiju osuđivati jedni druge. Osuđivanjem zbog prehrane u pravilu se bave tjelesni ljudi koji duhovnim stvarima prilaze iz krivog kuta. Apostolsko učenje izdvaja tri elementa koji hranu čine nepogodnom za kršćane. To su udavljene životinje, konzumacija krvi i hrana žrtvovana idolima (Djela 15:29). Ovo posljednje Pavao objašnjava u osmom poglavlju Prve poslanice Korinćanima. Ukoliko znamo da je određena hrana žrtvovana idolima, onda takvu hranu ne smijemo jesti. U suprotnom možemo negativno utjecati na savjest slabijih vjernika koji će kroz naš postupak zaključiti da je takvo što ispravno. Ukoliko ne znamo podrijetlo hrane ne trebamo ga istraživati (7-13).

Moramo biti oprezni zato što je vrlo tanka crta koja dijeli Pavlovo učenje od demonskih nauka. Ključna riječ prepoznavanja demonskog utjecaja jest zabrana. Suočimo li se s njom u bilo kojem učenju o prehrani (čisto - nečisto) ili braku možemo biti sigurni da je to djelo prijevernih duhova.

Vanjski oblik pobožnosti

*“Oni će sačuvati vanjski oblik pobožnosti, iako su se odrekli njezine sile. I njih se kloni!”
(2. Timoteju 3:5)*

Ovo poglavlje Pavao započinje upozoravajućim riječima: *“Ali ovo znaj: u posljednja će doba nastati teška vremena, jer će ljudi biti samoživi, lakomi, umišljeni, oholi, psovači, nepokorni roditeljima, nezahvalni, bezvjernici, bez ljubavi, nepomirljivi, klevetnici, razuzdani, neotesani, neprijatelji dobra, izdajnici, naprasiti, bahati, ljubitelji požude mjesto ljubitelji Boga.”* (1-4) Najstrašnija osobina spomenuta je u četvrtom stihu: *“Oni će sačuvati vanjski oblik pobožnosti ...”*

Dokaze ispunjenja Pavlovih proročanskih riječi vidimo svuda oko sebe. Nikad u ljudskoj povijesti nije bilo više crkava s kršćanskim predznakom. Unatoč tome, drastično povećana brojnost ne pridonosi kvaliteti duhovnosti. Naprotiv, čuvanje vanjskog oblika pobožnosti u većini slučajeva ima prednost pred svježim duhovnim otkrivenjem, pozivom na obraćenje i živim vjerskim djelovanjem koje donosi plodove. Najvažnije stvari koje se tiču ovog predmeta upoznali smo potankim ispitivanjem Pavlovog učenja. Odricanje od Božje sile predstavlja temeljni uzrok skretanja s Kristovog puta. Grčka riječ *arneomai* koja je prevedena kao odricanje znači odbiti, otimati se nečemu, ne priznati, prezirati. Protivnike Božje sile apostol uspoređuje s Janesom i Jambresom. Oni su bili nevaljali u vjeri, tvrdokorni protivnici istine koji su osporavali Mojsijev autoritet. Svi oni koji slijede njihov loš primjer doživjet će ovu strašnu sudbinu: *“Ali neće više napredovati, jer će njihovo bezumlje biti potpuno jasno svima, kako je bilo i one dvojice.”* (9)

Vratimo se na upitnik postavljen u prvom poglavlju. Moramo odlučiti hoćemo li ostati u prijašnjem stanju, ili ćemo se mijenjati u skladu s Božjom voljom. Vremena za predomišljanje i kolebanje nema. Krist dolazi uskoro! U kakvom duhovnom stanju će nas zateći ovisi ponajviše o nama. Budimo vjernici Pavlovog kova i proslavimo Krista pobjedničkim vjerskim životom! Gospodin Isus Krist kaže: *“Pobjednika ću učiniti stupom u hramu mojeg Boga odakle više sigurno neće izaći. Na njemu ću napisati ime mojeg Boga - novog Jeruzalema koji silazi od mojeg Boga s nebesa - i moje novo ime.”* (Otkrivenje 3:12)

Knjige

Autor: Ivan Lovrenčević

- ◆ Život u imenu Isus
- ◆ Duh straha
- ◆ Riječ vjere
- ◆ Novi čovjek (Prva knjiga)
- ◆ Novi čovjek (Druga knjiga)
- ◆ Hoću! Ozdravi!
- ◆ Božje kraljevstvo
- ◆ Spasenje

Knjige se mogu čitati u pdf formatu na našoj web stranici.

Kršćani

Pripadnost i temelj:

Pripadamo našem Spasitelju i Gospodinu, Isusu Kristu. Njega slijedimo vjerom, a izjašnjavamo se kao kršćani (Djela 11:26). Temelj našeg učenja i djelovanja je Sveto pismo. Ustrojeni smo kao kućna crkva apostolskog usmjerenja po uzoru na prvu Crkvu opisanu u knjigama Novog saveza. Nismo pripadnici crkvenih denominacija (katolička, pravoslavna ili reformacijske baštine), kao ni sekta (jehovini svjedoci i mormoni).

Duhovno djelovanje:

- ◆ oslanjajući se na Božju milost i vjerom u silu Isusovog imena molimo za ozdravljenje bolesnika i oslobođenje zarobljenika u kućama, bolnicama, staračkim domovima, zatvorima, komunama i gdje god postoji potreba.
- ◆ pružamo duhovnu pomoć i mogućnost učenja cjelokupne istine Pisma svim zainteresiranim pojedincima i skupinama.

Naše djelovanje je besplatno i ne obavezuje korisnike na bilo što protivno njihovom uvjerenju ili izboru!

Kontakt:

Ivan Lovrenčević
tel: 091 527 5519
mail: krscani@krscani.net
www.krscani.net
